అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

అక్టోబరు 2016

దివ్యప్రేమ గురించిన ఆలోచనలు

సంపాదకీయం: సృష్టి నిర్మాణ కార్యంలో తోడ్పడ్డ శక్తులన్నింటిలోకి దివ్యప్రేమ అతి శక్తివంతమైనది. దివ్యప్రేమ వినా సృష్టి లేదు. దివ్యప్రేమ వినా సృష్టి దానిని ఆవరించివున్న అంధకారం నుండి వెలికి తీయబడదు. అయితే, దివ్యప్రేమ అసలు ఏమిటి? సమస్త విషయాలలో కదలిక తేగల ఈ శక్తివంతమైన సాధనం ఏమిటి? అది అద్భుతాలన్నింటిలోకి మహాద్భుతము, మహోన్నత రహస్యము. శ్రీమాతారవిందుల దీప్తివంతమైన మాటల ఆసరాతో దివ్యప్రేమ వైఖరిపై ఆలోచించుటకు, మనసును లగ్నము చేయుటకు ఈ సంచికను సమర్పిస్తున్నాము. శ్రీమాత ఒక శిష్యునితో మే నెల 16,1960, నాడు జరిగిన సంభాషణలో ఈ విధంగా మన జ్ఞప్తికి తెస్తారు:

"అది అతి గొప్ప దేవరహస్యం; యదార్థమైన దానికి, కాని దానికి వెనుక, వ్యక్తిగతమైన దానికి, ప్రత్యేకమైన దానికి వెనుకనున్నది — దివ్యప్రేమ. రెండు ప్రాణుల మధ్యనో, ఇద్దరు వ్యక్తుల మధ్యనో నున్న ప్రేమ కాదు.... సమస్తము ఇమిడియున్న ప్రేమ..... అత్యాశ్చర్యకరమైన దేమిటనగా, అనుక్షణం దివ్యకృప, దివ్యానందం, దివ్యతేజం, దివ్యప్రేమ నిరంతరంగా వర్షించుట ఆగకపోవటం - స్వార్థము, అవమానము, లజ్జ, అయోగ్యత భావాలు ప్రబలివున్నప్పటికీ."

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

నిన్నటి ఉదయాన నేను 'దైవప్రేమ' పూరేకులను పంచిపెట్టాను. గతరాత్రి ఇచ్చట సంవత్సరంలోకల్లా గాఢమైన చీకటి నెలకొని వుండింది. అయితే భారతదేశంలో గొప్ప పండుగ వాతావరణం ఉంది. ఇందులో గమనార్హమైన విషయ మేమిటనగా దైవప్రేమ స్వయం వ్యక్తమగు సృష్టి అంతటి మూలం లోను, కేంద్రం లోను వున్నదనుట - ఎచ్చటనైనా , అది పూర్తిగా అచేతనమైనదిగా తోచినప్పటికీ

CWM 14: 117 శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

అట్టమీద పుష్పం — రోజా పూవు. సాధారణంగా రోజాపూవు దైవప్రేమ పుష్పంగా పరిగణించబడుతుంది. శ్రీమాత ఇచ్చిన ఆధ్యాత్మిక ప్రాశస్త్యం: సర్వ సాధారణంగా వేర్వేరు రకాలు దైవంపై గల ప్రేమ యొక్క వేర్వేరు లక్షణాలును ప్రతిబింబిస్తాయి.

ఓ నా ప్రియతమ నాయకా, ఎంత మనః పూర్తిగా నా ప్రేమ మిమ్ములను అపేక్షిస్తున్నది .... నేను మీ దివ్యప్రేమను తప్ప మరేమీ కానట్లు, ప్రతి జీవిలోను ఈ ప్రేమ శక్తి వంతంగా, విజయవంతంగా అంకురించునట్లు అనుగ్రహించు.

నేను ఈ పుడమినంతా కప్పి వుంచే విశాలమైన పచ్చడమును కానీ, నేను అన్ని హృదయాలలో ప్రవేశించనీ, ప్రతి చెవిలో మీ శాంతి, విశ్వాసాల దివ్య సందేశాన్ని మృదుమధురంగా వినిపించనీ.

CWM 1:137 — అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

చాలా కాలం, క్రితం నేడు అరేబియాగా పిలువబడుతున్న, ఒకప్పుడు ప్రేమాను రాగాలు కొరవడిన, అనావృష్టి పీడిత దేశంలో దివ్యప్రేమ తత్త్వాన్ని చిగురింప చేయటానికి ఒక పవిత్ర ప్రాణి అవతరించింది. అనుకున్నట్లుగానే మనుషులు దానిని వేధించారు, అపార్థం చేసుకొన్నారు, అనుమానించారు, వెంటబడి తరి మారు. తన పనిని నిర్వర్తించే క్రమంలో జరిగిన దాడిలో చావుదెబ్బలు తిని, తీవ్రంగా గాయపడి, ఏకాంతంలో ప్రశాంతంగా తనువు చాలించాలనే కోరికతో ఆ విశాలమైన ఎడారిలో పరుగెడుతుండగా, హఠాత్తుగా ఒకచోట దానికి దానిమ్మ చెట్టు పొద ఒకటి కనిపించింది. ప్రేమాంకురాన్ని నాటుటకు అవతరించిన ఆ ఉద్ధారక జీవి ప్రశాంతంగా దేహత్యాగం చేయదలచి ఆ చెట్టు లోతట్టు కొమ్మల క్రిందకు దూరింది. వెంటనే అత్యాశ్చర్యకరంగా ఆ చెట్టు విస్తరించుకొంది, గుబు రుగా దట్టంగా పెరిగింది. ఎంత దట్టంగా వ్యాప్తి చెందిందంటే, తరుముతున్నవారు దాని ప్రక్కగానే పోతున్నప్పటికీ, వారికి తాము వెంటాడుతున్న జీవి అక్కడే నక్కి వున్నదన్న అనుమానం లేశమాత్రం కలుగలేదు. వారి దారిన వారు దానిని గమనించకుండానే సాగిపోయారు.

ఆ జీవి గాయాలనుండి రక్తం బొట్లు బొట్లుగా రాలి నేలను సారవంతం గా విస్తున్నట్లుగా తడిపేస్తుంటే, ఆ చెట్టునుండి దట్టమైన పూరేకులు గల ఎఱ్ఱని అద్భుతమైన పుష్పాలను బోలు నెత్తుటి చుక్కలు అసంఖ్యాకంగా నేల రాలాయి. దివ్యప్రేమ తత్త్వాన్ని తమలో నిక్షిప్తం గావించి అభివ్యక్త పరచే పుష్పాలు ఇవే.
CWM 7: 373

ప్రశ్న: మధురమయిమాతా! మీరు వ్రాసిన ఆ చాల్డియా దేశ కథకు, కాళీమాత పూజకు ఏమైనా సంబంధమున్నదా?

సమా: ఉన్నది. కారణం, కాళీపూజా దినాన నేనెప్పుడూ "దైవప్రేమ" పుష్పాలను పంచుతాను. ఎందుకనగా మహాశక్తి యొక్క అన్ని అంశలలోకి కాళీమాత అత్యంత ప్రేమాస్పదమైన అంశ. దానిలో మహాశక్తిమంతమైన దివ్యప్రేమ వ్యక్త మవుతుంది. ఆ కారణంగానే నేను ప్రతి కాళీమాత పూజా దినాన దైవప్రేమ పుష్పదళాలను పంచుతాను. ఎందుకని దైవప్రేమను పంచటానికి ఈ పుష్పాలను

ఎన్నుకున్నానో విశదీకరించటానికి ఈ వివరణ సరిపోతుంది.

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! మీరు ప్రస్తావించిన ఈ మనిషి ఎవరు?

సమా: అది ఒక పురుషుడని ఎవరు అన్నారు? పురుషుడా, స్త్రీయా అని నేననలేదే. దానిని కేవలం 'పవిత్రజీవి' అని జాగ్రత్త పడ్డాను.....

అది చరిత్రకన్నా పూర్వకాలానికి చెందిన గాథ. అందువలన దానిని గురించి ఏ విధమైన సమాచారం ఎక్కడా దొరకదు, ఎక్కడా వ్రాయబడలేదు, వ్రాత పూర్వక దాఖలాలు లేవు.

పవిత్రము, నిస్వార్థము అగు ప్రేమ

పవిత్రమైన నిస్వార్థప్రేమ. అదే మీ ప్రేమ. దానిలోనే మీ ప్రేమను దర్శించి వ్యక్తపరచ గలుగుతున్నాము. అదే మిమ్ములను కోరే అందరి హృదయ కవాటాలను తెరువగల సాధనం. మేధోపరమైన మార్గము ననుసరించే వారికి నిజమైన జీవితం గురించి, మీతో ఏకమైన జీవితం గురించి ఒక ఉన్నతమైన, యదార్థమైన సమగ్ర సమాచారం లభించ వచ్చు కానీ దానిని వారు తెలుసుకో లేరు. ఆ జీవితం గురించిన అంతరంగ అనుభవం వారికి లేదు. మీతోటి సాంగత్యం గురించిన అవగాహన అంతకన్నా లేదు. ఇలాంటివారి కున్న జ్ఞానం ఏదైతే మేధాపరమైనదో, వారి కార్యాచరణ ఏదైతే అత్యుత్తమమైనదనే భావనకు వారు కట్టుబడి వుంటారో, అటువంటి వారిని మార్చడం చాలా కష్టం. దైవం గురించిన చేతనను మంచి సద్భావన గల వ్యక్తిలో కన్నా అట్టివారిలో అంకురింపచేయడం దుస్సాధ్యం. ప్రేమ ఒక్కటే ఈ అద్భుతాన్ని సాధించగలదు. ఎందుకనగా ప్రేమ అన్ని ద్వారాలను తెరువగలదు, అడ్డుగానున్న ప్రతి గోడను ఛేధించగలదు, ప్రతి ఆటంకాన్ని తొలగించగలదు. నిజమైన ప్రేమ కొద్దిమాత్రం అయినప్పటికీ, అత్యంత మనో రంజకమైన ప్రవచనాల కన్నా మిన్నగా ఉపకరించగలదు.

ప్రభూ, ఈ పవిత్ర ప్రేమ పుష్పం నాలో వికసించనీ, దాని పరిమళం మా దరి కొచ్చేవారందరికీ అందనీ, ఆ పరిమళం వారిని నిష్కల్మషం గావించనీ.

ఈ ప్రేమలో సర్వశక్తికీ, సమస్త జ్ఞాన సిద్ధికి సారభూతమైన శాంతి, ఆనందాలు పెల్లుబుకుతాయి. అది నిర్దుష్టమైన సర్వరోగ నివారిణి, ఊరటను కలిగించే సర్వ శ్రేష్ఠ మాధ్యమం, గొప్ప విజేత, దైవ సమానమైన గురువు.

ఓ ప్రభూ, నా ప్రియతమ ఆచార్యవర్యా, నేను మౌనంగా ఆరాధించే మీరు, నన్నునేను సంపూర్ణంగా సమర్పణ గావించుకున్న మీరు, నా జీవితాన్ని శాసించే మీరు, నా హృదయంలో మీ పవిత్ర ప్రేమ జ్యోతిని వెలిగించండి, అది ఒక అగ్నిగుండాన్ని రగిలించి, దానిలో అహంకార మనబడే సమిథలు, అజ్ఞానమనబడే నల్లని బొగ్గులు వాటితోబాటు సమస్త కళంకాలు వ్రేల్చబడి కాంతులు విరజిమ్ముతూ, సేద తీర్చే వెచ్చదనాన్ని ఇచ్చు విధంగా పరివర్తన చెందునట్లు అనుగ్రహించండి.

ఓ ప్రభూ, ఆనందమయము, పవిత్రము అగు ఆరాధనా పూర్వక చిత్తముతో మీ దిశగా మరలి మిమ్ముమలను ప్రార్థిస్తున్నాను:

మీ ప్రేమ ప్రకటితమగు గాక,
మీ పాలన నెలకొను గాక,
మీ ప్రేమ ప్రపంచాన్ని పరిపాలించు గాక.

CWM 1: 40 - 41

మీ ప్రేమ ప్రపంచాని కన్నా విస్తారమైనది

ఓ ప్రభూ, ఎవరి గురించైతే నేను ఎరుక కలిగి, నా సూక్ష్మ జీవకణాలలో సైతం అనవరతం అవగాహన కలిగి వుంటానో, ఎవరినైతే నన్ను నేను తెలుసుకున్నంతగా తెలుసుకొని వారినే అన్నింటిలో చూస్తానో, ఎవరైతే ఏకైక వాస్తవమో, సృష్టికి ఏకైక కారణము గమ్యమో, అట్టి మీరు, నేను పూర్తిగా ప్రేమమయమగునట్లు గాను, స్వయంగా మీ ప్రేమయే అగునట్లుగాను, తత్కారణంగా మీ పై నా ప్రేమ ఎల్లప్పుడూ వృద్ధి చెందునట్లు గాను అనుగ్రహించండి. ఆ కారణంగా నేను మీ ప్రేమ స్వరూపమైనందున, మీతో సమగ్రంగా ఐక్యమొందునట్లుగా అనుగ్రహించండి. ఈ ప్రేమ మరింత అధికమై, తీవ్రమై, సంపూర్ణమై, ప్రకాశవంతమై, శక్తివంతమగు గాక. ఈ ప్రేమ మీ దిశగా మరలుటకు ప్రబలమైన ప్రేరణగా, మీ అభివ్యక్తికి అజేయమైన సాధనమగు గాక. ఈ నా అస్తిత్వములోని సర్వస్వము పవిత్రమైన, అపారమైన, నిస్వార్థమైన దివ్యప్రేమ మయమగు గాక. కొలువలేని అగాధపు లోతులనుండి బాహ్య ప్రపంచపు అతి భౌతిక పదార్థం వరకు, దేహధారియై సాక్షాత్కరించే దైవం, సమస్త జ్ఞానసంపదకు

ఆధారభూతము, దానిని గ్రహించగలది అగు మీ సంపూర్ణమైన ఉన్నత ప్రేమ మయ పదార్థము నుండి మలచ బడును గాక. ఆలోచనా సరళి మీ ప్రేమతో నిర్మలమై, క్రమబద్ధమై, జ్ఞానమయమై పరివర్తింపబడును గాక. జీవశక్తులన్నీ కేవలం మీ ప్రేమతో పరిపుష్టినొంది, మలచబడి దానినుండి ప్రబలమైన పవిత్ర తను, ఎడతెగని శక్తిని, ఓ జస్సును, ఆర్జవాన్ని అందుకొనును గాక. నీరసించిన ఈ మధ్యంతర జీవి తన బలహీనతను, ఆసరాగ తీసుకొని తనను తాను, మీ ప్రేమతో పూర్తిగా మలచబడిన మూల పదార్థాలతో పునర్వ్యవస్థీకరింపబడు గాక. మండుతున్న ఇప్పటి ఈ శరీరం దాని ప్రతి రోమకూపం నుండి మీ దివ్యమైన, నిస్వార్థమైన, స్వచ్ఛమైన, ఉన్నతమైన, ప్రశాంతమైన మీ ప్రేమను ప్రసరించు గాక.. మొదడు మీ ప్రేమతో పునర్నిర్మితమగు గాక. చివరిగా, మీ ప్రేమ స్వయంగా తనదైన శక్తి, వైభవం, మాధుర్యం, సామర్థ్యంతో సమస్త వస్తుగణాన్ని వెల్లువలా ముంచెత్తి, వాటిలో ప్రవేశించి, రూపాంతరీకరించి, నూతనోత్సాహాన్ని నింపి, సచేతనం గావించు గాక. మీ ప్రేమ శాంతిమయం, మీ ప్రేమ ఆనంద మయం, మీప్రేమలో మీ పరిజనుల కార్యాచరణను ఉత్తేజపరచే మీట వుంది. మీ ప్రేమ ప్రపంచాని కన్నా విస్తృత మైనది, యుగాంతాలను మీరి నిలిచేది. అది అనంతం, శాశ్వతం, అది స్వయంగా మీరే. నేను మీరుగా ఎదగాలని నా కోరిక; అయితే, నేను అదే అయి వున్నాను, ఎందుకనగా అది మీ అనుశాసనం, అది మీ సంకల్పం కాబట్టి.

CWM 1: 154

జయప్రదమైన దివ్యప్రేమ శక్తి

జయప్రదమైన ఓ దివ్య ప్రేమశక్తీ, నీవు ఈ విశ్వానికి సార్వభౌమాధికారివి, నీవు దాని సృష్టికర్తవు, రక్షకుడవు, నీవు దానిని అవ్యక్త స్థితి నుండి బయల్పడుటకు అవకాశ మిచ్చావు, ఇప్పుడు దానిని తన శాశ్వత గమ్యాన్ని చేరుటకు ముందుకు నడిపిస్తున్నావు.

అంత అణకువ గలది మరొకటి లేదు గానీ దానిలో నీవు ఉత్తేజితుడవై వున్నావు. నీ సంకల్పానికి అంతగా వ్యతిరిక్తమైనట్లుగా కాదు కానీ అందులోనే సజీవంగా

వుండి, కార్యాచరణ గావిస్తూ, నీవు వ్యాప్తి చెందుతున్నట్లుగా నాకు అనుభూతి కలుగుతున్నది.

ఓ నా మధురాధినాథా, దివ్యప్రేమ సారాంశమా, నేను నీ హృదయాన్ని. నీ ప్రేమ ప్రవాహాలు ప్రచండంగా ఆ అస్తిత్వమంతటి నుండీ పయనించి, నీ ప్రేమను అన్నింటిలోను మేల్కొల్పుటకు లేక అన్నింటినీ ఉత్తేజపరిచే నీ ప్రేమ చేతనకు స్పందించునట్లు చేస్తాయి. నిన్ను గుర్తించని వారందరినీ, నిన్ను ఎరగని వారందరినీ నీ ధార్మిక నియమావళికి ముఖం చాటేసే వారందిరిని నా ప్రేమానురాగభరిత చేతులలోకి తీసుకొని, నా హృదయానికి హత్తుకొని, నీ దివ్యకాంతి పుంజాలకు ఎదురుగా నిలుపుతాను. ఆ విధంగా అత్యద్భుత దివ్యకాంతులు వారిలో చొరబడినందున, వారు బహుశా నీ దివ్య వరప్రసాద లబ్ధికి అనుగ్రహ పాత్రులుగా మారవచ్చు.

ఓ దివ్యమైన, దేదీప్యమానమైన దివ్యప్రేమా, నీవు చీల్చుకొని పోగలవు, నీవు అందరినీ ఉన్నతులుగా రూపొందిస్తావు.

CWM 1:163 *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి*

దివ్యప్రేమయే భక్తి పూర్వక దైవారాధన

అన్ని విధముల ప్రేమ వాస్తవానికి, ఒక పూజ్యభావన. దాని వెనుక ఒక ఆధ్యాత్మిక శక్తి వున్నది. అది అజ్ఞానంతో అర్పించబడినా, ఏదో ఒక ప్రత్యేక విషయానికే పరిమితమైనా, దాని కర్మాచరణ ఎంత పేలవంగా నున్నా, ఫలితాలు అల్పమైనవే అయినా, ఆ దివ్య వైభవోపేత లక్షణం దానిలో ప్రతిబింబిస్తుంది. ఎందుకనగా ప్రేమ అనబడే పూజ్యభావనలో అపేక్ష, ప్రయత్నం, రెండూ కూడి వున్నాయి. దాని శక్త్యుత్సాహాలు పరిమితమైనప్పటికీ, అజ్ఞానంతో అలమటిస్తున్న వారిలో సైతం ఒక గుడ్డి నమ్మకాన్ని, ఒక పాక్షికమగు జ్ఞానసిద్ధిని, నామ మాత్రమైనవే కావచ్చు, గానీ అత్యాశ్చర్యకర రీతిలో కలుగజేస్తాయి. ఎందుకనగా ఓ రెప్పపాటుకాలం మనలో మనంకాదు, మనలను ప్రేమించేవాడు, మనచే ప్రేమించబడువాడు అగు పరాత్పరుడుండే క్షణాలు కొన్ని వుంటాయి. ఈ దివ్యప్రేమ, దివ్యప్రేమకుడి దర్శనం క్షణికమైనప్పటికీ మానవసహజమైన భావోద్రేకం సైతం ఉద్ధరింపబడి మహిమాన్వితం కాబడగలదు. ఈ కారణంగా దైవారాధన, విగ్రహ పూజ ఏవైతే మానవుడిని అయస్కాంతంలా ఆకర్షిస్తాయో,

మానవునికి ఆదర్శనీయమో, అవి తృణీకరించబడకూడదు. ఎందుకనగా అవి అనంతుడగు పరమాత్ముని పరమానంద భరిత పారవశ్యత దిశగా మానవజాతి అడుగేయటానికి అనుసరించవలసిన విధివిధానాలు. అవి పరిమితం చేయబడిన ప్పటికీ, మనమేస్థాయిని అందుకున్నామో అర్థం చేసుకొని, ఇంకా మనం పాటించ వలసిన ఈ నిమ్న స్థాయికి చెందిన విధానాలేవైతే మహాప్రకృతి నిర్ధారించిందో వాటిని అజ్ఞానంతో దర్శించలేకపోయిన మన దృష్టికి తెస్తాయి. భావప్రేరితమగు మన మనోమయ అస్తిత్వ అభివృద్ధికి కొన్ని అర్చనా విధులను పాటించడం అని వార్యం. ఆ విధంగా చేయకపోతే, విషయాలపై అవగాహన గల వ్యక్తి తొందర పాటుతో ఎప్పుడైనా తన హృదయంలో నిలుపుకొన్న పరమాత్మ స్వరూప స్థానంలో అది ప్రతిబింబించే పరమసత్యతను ప్రతిష్ఠించితే తప్ప ఆ నిలుపుకున్న స్వరూపాన్నిచెదరగొట్టవచ్చు. అంతేగాక అర్చనా విధులకు ఈ శక్తి ఉంది. ఎందు కనగా వాటిలో ఆ స్వరూపాకృతులను మించిన దేదో ఒక మహత్తు వుంది. దైవా రాధనలో అత్యుత్తమమైన యోగ్యతను పొందిన స్థితి కూడా దానికి కట్టుబడి వుంటుంది, దాని కొనసాగింపుగా నుంటుంది. దాని విశ్వజనీనమైన సంపూర్ణ త్వంలో, ఒక భాగమౌతుంది. సర్వ స్వరూపాలను, సాక్షాత్కారాలను అధిగమిం చిన ఆ 'తత్ ' ను మనం తెలుసుకోగలిగినప్పటికీ, మనం ప్రాణిలోను, వస్తువు లోను, మనిషిలోను, గుణగణాలలోను, జంతువులోను, వృక్షంలోను, పుష్పం లోను, మన కరములు చేసే కర్మాచరణలోను, మహా ప్రకృతి దివ్యశక్తిలోను భగ వంతుని ఉనికి వున్నదని విశ్వసించనంతవరకు, మన జ్ఞానం దోషభూయిష్ఠం గానే వుంటుంది, మన ప్రేమ అసంపూర్ణమైనదిగానే వుంటుంది. ఆ విశ్వాసం ఏర్పడితే అవి మనకు భౌతికమైన యంత్రాల యాంత్రికచర్యలా గాక విశ్వవ్యాప్త మగు దైవశక్తి ముఖవైఖరిగా, దక్షతగా అర్థమౌతాయి. ఎందుకనగా వాటిలో కూడా ఆ శాశ్వతుడి ఉనికి వున్నది కాబట్టి.

SWSA 23: 159

ప్రేమ సత్యము, నిత్యము, నిస్స్వార్థము, నిరపేక్షము, నిర్మలము, నిర్వికారము, నిరంజనము, నిరాకార నిర్గుణ పరంబ్రహ్మతత్వ సారాంశము. కేవల ప్రేమయే ఇంతటి విశేషలక్షణ సమన్వితమయినది అయితే, దివ్యప్రేమ ఎంతటి విశ్వ జనీనము, విలక్షణము, వైభవోపేతమైనదో గదా! నేడు ఏ హేతువాద ప్రభావిత

“ఓ పరమేశ్వరా, ఏకైక ఆంతరంగిక మిత్రమా, మేము మీకు నివేదించాలనుకున్న దంతా మీకు ముందుగానే తెలుసు, ఎందుకనగా దానికి మూలం మీరే!

“ఓ పరమేశ్వరా, ఏకైక మిత్రమా, మీరు మమ్ములను ఏ విధంగా నున్నామో ఆ విధంగానే స్వీకరించటానికి, ప్రేమించటానికి, అర్థం చేసుకోవటానికి అంగీకరిస్తారు, ఎందుకనగా మమ్ములను ఆ విధంగా రూపకల్పన చేసింది మీరే కాబట్టి!

“ఓ పరమేశ్వరా, ఏకైక మార్గదర్శీ, మా అత్యున్నత సంకల్పాన్ని ఎప్పుడూ అసత్యమని అనని మీరు, అలా అనక పోవటానికి కారణం దానిలో నున్నది మీ సంకల్పమే కాబట్టి!

“విని, అర్థం చేసుకొని, ప్రేమించి, నడిపించే వారిని మీలో గాక మరొకరిలో వెతకటం అవివేకమౌతుంది, ఎందుకనగా మా పిలుపునందుకొనుటకు సర్వ సన్నద్ధులై వున్నవారు మీరే; మీరు మమ్ములను ఎప్పుడూ ఉపేక్షించరు!

CWM 1: 375 *అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి*

ఆలోచనలు ప్రజానీకంలో సనాతన వైదిక సాంప్రదాయ బద్ధమైన దేవతార్చనా పద్ధతుల పట్ల హేయభావనను కలిగిస్తున్నాయో, అవిసైతం మానవాళిని పరమాత్మని పరమానంద పారవశ్యత దిశగా కొనిపోయే సాధనాలని, నిరసించబడకూడదని శ్రీమాత ఉటంకించారు.

శ్రీమాతారవిందుల దివ్యప్రవచనాలలో, రచనలలో దివ్యప్రేమ ప్రాభవం విలక్షణంగా వివరించబడింది. దాని అవగాహన, అనుసరణ మానవజాతి మనుగడను ఆనందమయం గావించి, దివ్యీకరించి, దైవార్పితంగా తీర్చిదిద్దగల వారి సందేశాలను, సూచనలను కొంత వరకు ఈ సంచికలో పాఠక లోకానికి పరిచయం చేయ, ప్రయత్నించడ మైనది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

దివ్యప్రేమ అన్నింటా, అంతటా అభివ్యక్తం కావాలి

అన్నింటినీ పరిత్యజించుటతో అనుభవజ్ఞానం, చైతన్యం సహా, మీరు మీ హృదయాన్ని దానికి నిర్దేశింపబడిన పాత్రను నిర్వహించుటకు సమాయత్త పరచ గలిగారు. వాస్తవానికి అది ఏ మాత్రం ప్రతిఫలం పొందలేని పాత్ర — భూమి నుండి ఊటగా ఉబికే జలము అందరికీ అందుబాటులోకి వచ్చే విధంగా ధారాళంగా ప్రవహించినప్పటికీ, ఆ ఊటను చేరటానికి తిరిగి రానట్లుగా. అది దాని అక్షయమైన బలాన్ని దానిలో లోతుల నుండే తోడుకుంటుంది గానీ బాహ్యంనుండి ఏమీ ఆశించ చదు. కానీ, ఈ అక్షయమైన ప్రేమ విస్తృతితో పాటు కలిసివచ్చే

పురుషుని ప్రేమ, స్త్రీ ప్రేమ, ఇతర ప్రాణుల ప్రేమ ఇరుగు పొరుగు వారి ప్రేమ, దేశప్రేమ, జంతుప్రేమ, మానవజాతి ప్రేమ, అన్నీ దైవ ప్రేమకు చెందినవే. ఆ దైవ ప్రేమయే ఈ సజీవ ప్రతిరూపాలలో ప్రతిబింబిస్తున్నది. అందువల్ల ప్రేమించు, అన్నింటినీ ఆనందంగా అనుభవించటానికి, అందరికీ సహాయపడటానికి, సదా ప్రేమించటానికి శారీరకంగా, మానసికంగా వృద్ధిచెందు.

CWM 10: 346 — శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

మహదానందాతిరేకాన్ని మీరు ఇదివరకే అనుభూతి పొంద గలిగారు. ఎందు కనగా ప్రేమ తనంతట తాను సంతృప్తి చెందుతుంది కానీ ప్రతిఫలం ఆశించదు. వ్యక్తిగతమైన ప్రేమ విషయంలో ఇది వాస్తవం. అలాంటప్పుడు అనంతుడగు దైవాన్ని ఎంతో సమున్నతంగా ప్రతిబింబించే దివ్యప్రేమ విషయంలో ఇంకెంత వాస్తవమౌతుంది!

"అన్నింటిలోను, అంతటా, ఈ ప్రేమ ఎల్లప్పుడూ వర్థిల్లాలి — మరింత విస్తృతంగా, మరింత తీవ్రంగా విశ్వమంతా ఏకకాలంలో మీ ప్రయోజనం, మీ భాగ్యం, మీ కార్యాచరణ, మీ ఆక్రమిత క్షేత్రం కావాలి. అస్తిత్వ విస్తరణకు అడ్డుగా నున్న చిన్న చిన్న అవరోధాలను తొలగించటానికి, చివరన మిగిలిన అనుమానాస్పద విషయాలేవైతే ఇప్పటికే మీ దివ్యజ్ఞానకాంతి ప్రసరణతో వెలుగు లోకి వస్తున్నాయో వాటిని స్పష్ట పరచటానికి పోరాడు, వశపరచుకొనటానికి, విజయం పొందటానికి పోరాడు. నేటివరకు అడ్డుగానున్న దానినంతా అధిగమించ టానికి, వినూత్నమైన దివ్యకాంతి తక్షణం వెల్లి విరియడానికి, లోకమంతా నిరీ క్షిస్తున్న దివ్యదృష్టాంతం అభివ్యక్త పరచటానికి పోరాడు. అంతరంగ మరియు బాహ్య అవరోధాలను అంతమొందించటానికి పోరాడు. మీ దివ్య సాక్షాత్కారం కోసమై ఇది మేము చెల్లించే అమూల్యమైన పరిహారం."

CWM 1:337 *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి*

బాధకు మూలం

కేవలం బాధను అనుభవించినవారు మాత్రమే ఇతరుల బాధను తెలుసుకోగలరు, దానిని అర్థం చేసుకోగలరు, దానితో భాషించగలరు, దానినుంచి వారికి విముక్తి నివ్వగలరు. ఓ దివ్య ఉపశమనుడా, మహనీయ మహాబలీ, నాకు అర్థమయింది, మా సంకటములనుంచి మమ్ములను ఆదుకోటానికి, మానసిక వ్యథలనుంచి ఉప శమనం కలిగించటానికి, ఈ పుడమి బాధలు, ఈ మనిషి బాధలు సమస్తమూ ఏ మినహాయింపులు లేకుండా నీవు అవశ్యం తెలిసి ఉన్నవాడవు, అనుభవించి ఉన్న వాడవు.

అటువంటప్పుడు, నిన్ను పూజిస్తున్నామని చెప్పుకొనే వారిలో, కొందరు నిన్ను క్రూరత్వంతో శిక్షలకు గురిచేసే వాడుగా, దయలేని న్యాయ నిర్ణేతగా,

క్లేశాలను సహనంతో సాక్షిమాత్రుడవై చూస్తూ ఉండేవాడిగా లేదా వాటిని నీ ఇచ్ఛతో కల్పించేవాడుగా కూడా ఏ విధంగా అనుకోగలుగుతున్నారు?

లేదు, ఇప్పుడు నేను గ్రహిస్తున్నాను, ఈ బాధలు కేవలం మహా పదార్థపు అపరిపూర్ణతనుంచే వస్తున్నాయనీ, దాని అస్తవ్యస్తతతో, మొరటుదనంతో నిన్ను అభివ్యక్తం చేయ గలిగిన యోగ్యత దానికి లేదనీ; దాని మూలంగా మొదట బాధ ననుభవించేవాడవు నీవే, దుఃఖపడినవాడవు నీవే, దాని అస్తవ్యస్తతను క్రమపద్ధతిగా, బాధను సంతోషంగా, వైషమ్యాన్ని సామరస్యతగా మార్చడానికి తీవ్ర ఉత్సుక తతో కూడిన కోరికతో మొదటగా శ్రమించేవాడవూ నీవే, పోరాడే వాడవూ నీవే.

బాధ తప్పనిసరైనదేమీ కాదు. లేదా కోరదగింది కూడా కాదు, కాని అది మాకు సంప్రాప్త మైనప్పుడు అది ఎంత సహాయకారి అవుతుందో కదా!

మా హృదయం ముక్కలు చెక్కలయే అనుభూతి కలిగే ప్రతిసారి, మా కోసం కొత్త సీమలను, ఇంకా సమృద్ధమైన గుప్త నిధులతో బహిర్గతంచేస్తూ, లోతైనటువంటి ఒకద్వారం తెరచుకుంటుంది. నాశనపుటంచులలో ఉన్న శరీరగత ప్రాణికి వాటినుంచి వచ్చే బంగారు ప్రవాహాలు మళ్ళీ ఒకసారి నూతనమైన, తీవ్రోత్సాహ భరితమైన జీవితాన్ని తీసుకువస్తాయి.

ఆ విధంగా ఇటువంటి క్రమానుగతికమైన అవరోహణల ద్వారా, మేము నిన్ను బయల్పరచే ముసుగును చేరగా, అది పైకెత్త బడినప్పుడు, ఓ ప్రభూ, మొత్తం అస్తిత్వమంతటిలోనూ చొచ్చుకుపోయే తీవ్రమైనటువంటి మహా జీవి తాన్ని, వరద ప్రవాహంతో దానిని ముంచెత్తే, కనులు మిరుమిట్లు గొలిపే ఆ దివ్యప్రకాశాన్ని, శాశ్వతంగా దానిని పరివర్తన చేయగల దివ్యప్రేమ మహనీయ తను వర్ణించ గల వారెవరు!

CWM 2: 21

దివ్యప్రేమ అట్టడుగు పాతాళ లోకాలను చేరుతుంది

నా ముద్దుబిడ్డా, విను, ఈ రోజు నీవు నైరాశ్యానుభూతికి లోనయావు, బహుశా బాగా పతనమై పోయావు, నీ కంటూ ఏమీ మిగలలేదు, నీ దైన్యాన్ని దాచగలిగింది ఏదీ లేదు, నీ ఆభిజాత్యానికి అనుకూలించేది ఏదీ లేదు: ఇంత గొప్పగా నీవు ఇంతకుముందెన్నడూ లేవు! ఎవరైతే అగాధాలలో మేల్కొంటారో,

వారు శిఖరాగ్రాలకు ఎంతో దగ్గరగా ఉంటారు, ఎందుకనగా అగాధం ఎంతగా లోతైనదైతే, అంతగా ఉన్నతోన్నతాలు తమకు తాము బహిర్గతం చేసుకో గలవు!.....

అగ్నిపరీక్ష లేక అపరాధం నిన్ను కూలదోస్తే, నీవు బాధల అగాధాల అట్టడుగులలో కూరుకుపోతే, శోకించ వలదు, ఎందువల్లనంటే దివ్యప్రేమ అక్కడ వాసవంగా ఉన్నటువంటి, పరమానుగ్రహం నిన్ను చేరగలదు! కారణం, నీవు శుద్ధి చేసే శోకాల కొలిమి ద్వారా పయనించావు గనుక మహిమాన్వితమైన ఆరోహణలు నీవే.

నీవు ఎడారిలో ఎటూ పాలుపోని స్థితిలో ఉన్నావు: అటువంటప్పుడు నిశ్శబ్దపు వాణులను ఆలకించి. ఉబ్బితబ్బిబ్బుకు గురిచేసే మాటల కోలాహలం, బాహ్య కరతాళ ధ్వనులు నీ వీనులకు విందు చేశాయి, కాని నిశ్శబ్దపు వాణులే నీ ఆంతరికతను సంతోషపెడతాయి, అంతరాంతరాళాల ప్రతిధ్వనులను, దివ్య సామరస్యత ఉచ్చారణలను నీ అంతరంగంలో మేల్కొల్పుతాయి!

గాఢ నిశీధి అగాధాలలో నీవు నడుస్తున్నావు: అటువంటప్పుడు ఆ నిశీధిలోని నిధులను పోగుచేసుకో. మెరిసే సూర్యకాంతిలో మేధోమార్గాలు స్పష్టంగా వెలుగులీనుతాయి, కానీ రాత్రివేళ తెల్లని చంద్రకాంతిలో పరిపూర్ణతా దారుల, ఆధ్యాత్మిక సంపదల రహస్యాలు దాగి ఉంటాయి. నీవద్దనున్న ప్రతిదీ లాగివేయబడి నీవు నగ్నం కావించబడ్డావు. అది సమృద్ధి వైపుకు సాగిపోయే పద్ధతి. నీ దగ్గర ఏమీ మిగలక పోతే, ప్రతిదీ నీకు ఇవ్వబడుతుంది. కారణం, ఎవరైతే చిత్తశుద్ధిని నిజాయితీని కలిగి ఉంటారో, అత్యంత చెడునుంచి అత్యంత మంచి సంప్రాప్తిస్తుంది.

పృథ్వీమీద నాటబడిన ప్రతి ధాన్యపు గింజ నేలలో ఉత్పత్తిని చేస్తుంది ప్రతి శోకపు రెక్కల రెపరెప వైభవోపేతమైన ఎంతో ఎత్తుకు తీసుకుపోయేది కాగలదు. ప్రత్యర్థి అయినవాడు మనిషిని కనికరం లేకుండ వెంటాడుతూ తగులుకొంటే, ఆ మనిషిని నాశనం చేయటానికి చేసే ప్రతిదీ కేవలం అతడిని ఇంకా ఉన్నతోన్నతుడిగా చేసివేస్తుంది.

CWM 2: 44- 45

దాతృత్వం ప్రేమకు వ్యక్తీకరణగా

ప్రతిదీ మనకు ఆపాదించుకొనే అలవాటునుంచి ఎంతగా బయట పడగలిగితే, అంతగా అప్పుడు మనం నిజమైన దాతృత్వాన్ని సమర్థవంతంగా నిర్వర్తించ గలుగుతాం, ప్రేమభరిత దాతృత్వం.

దానితో పాటుగా ఒక పరాకాష్ఠ ఉంటుంది, అక్కడ విశిష్టగుణాలన్ని పరస్పర సౌభ్రాతృత్వంతో కలుస్తాయి: ప్రేమ, మంచితనం, దయ, ఓర్చుకోవటం, దాతృత్వం అన్నీ ఒక్కటే, వాటి అంతస్సారంలో అన్నీ సమానమే.

ఈ కోణంనుంచి పరికిస్తే, దాతృత్వాన్ని స్పష్టమైన, ఆచరణాత్మకమైన ప్రేమ సుగుణాలను వినియోగించడం మూలంగా నిర్ణయించబడిన బాహ్య కార్య క్రమంగా పరిగణించవచ్చు.

ఎందువల్లనంటే, అందరికీ పంచగలిగిన శక్తి ఒకటి అక్కడ ఉంది, అది ఎల్ల ప్పుడూ ఉన్నదే, అదీ ఎప్పుడంటే, దానిని అత్యుత్తమ రీతిలో పూర్తిగా వ్యక్తిగత స్పృహలేని విధంగా ఇవ్వబడిన పక్షంలో మాత్రమే: ఇదే ప్రేమ, ఆ ప్రేమ తనలో వెలుగును, జీవితాన్ని కలిగి ఉంటుంది, అనగా, మేధస్సు, ఆరోగ్యం, వికసనముల యొక్క అన్నింటి సంభావ్యతలను కలిగి ఉంటుంది.

అవును, ఒక మహనీయమగు దాతృత్వం ఉంది, ఒక సంతోషదాయకమైన హృదయంనుండి, ఒక నిర్మలమైన ఆత్మనుంచి పైకి వచ్చేటటువంటిది.

ఎవరైతే అంతరంగ ప్రశాంతతను జయించి ఉంటారో అతడు ఎక్కడెక్కడికి వెళ్ళినా రక్షణ కల్పించటంలో అందరికంటె ముందుంటాడు, అతడు ఆశను, హర్షాన్ని మోసుకువచ్చేవాడు. దీన, బాధాతప్త మానవజాతి అన్నింటినీ మించి కోరుకునేది ఇదికాదా?

అవును, కొంతమంది మనుషులున్నారు, వారి ఆలోచనలు ప్రేమతో నిండి ఉంటాయి. వారు ప్రేమను అన్ని వైపులా ప్రకాశింపజేస్తారు. కేవలం వారి ఉనికి మాత్రమే దాతృత్వమై అన్నింటికంటే ఇంకా ఎక్కువ కార్యశీలతను, ఇంకా ఎక్కువ వాస్తవికతను సంతరించుకుంటుంది.

వారు ఏ మాటా మాట్లాడకపోయినప్పటికీ, ఎటువంటి భావ వ్యక్తీకరణా చేయ కపోయినప్పటికీ, వ్యాధిగ్రస్తులు కుదుట పడతారు, పీడితులు ఉపశమనం పొందు

తారు, అజ్ఞానులు జ్ఞాన ప్రకాశం పొందుతారు, దుష్టులు శాంతించ బడతారు, ఎవరైతే బాధ ననుభవిస్తుంటారోవారు ఓదార్పు నొందుతారు. ఆ విధంగా అందరూ ఇటువంటి లోతైన పరివర్తనను పొందుతారు, అది వారికి నూతన సీమ లను తెరుస్తుంది. పురోగతి వైపు వేసే అనంత పథంలో ముందుకు ఒక అడుగు వేయగలిగేటట్లుగా చేస్తుంది. కాని అది నిశ్చయాత్మకమైనదిగా ఉంటుందనటంలో సందేహం ఇసుమంతైనా లేదు.

ఈ వ్యక్తులు ప్రేమతో తమకు తాము అందరికీ సమర్పించుకుంటారు, వారు అందరికీ సేవకులవుతారు, పరమోత్కృష్ట దాతృత్వానికి సజీవ ప్రతీక లవుతారు.

CWM 2: 105- 06

అంతరంగ సామీప్యత

ఒకవేళ మనం దివ్యజీవితపు అద్భుతమైన లోతులను అందుకోలేకపోయి నప్పటికీ కూడా, దాని గురించి కేవలం చాలా అరుదుగానే వ్యక్తులు నిరంతరం ఎరుకలో ఉంటారనే విషయం వాస్తవమైనా, ఆలోచనాక్షేత్రంలో ఇప్పటికే మనం కాలము, ప్రదేశముల ధర్మాలను తప్పించుకొని పోయాం.

ఒకరిని గురించి ఆలోచించటం జరిగితే వారి సామీప్యంలోనే ఉన్నట్లు. ఎక్కడెక్కడైనా ఇద్దరు వ్యక్తులు తమకు తాము ఉంటున్నప్పుడు, ఒకవేళ వారు వేల కిలోమీటర్లు దూరంలో విడిగా ఉన్నా, వారు ఒకరిగురించి మరొకరు ఆలో చిస్తే, వాస్తవంలో వారు ఒకరి దగ్గర మరొకరు కలసి ఉన్నట్లే. మనం మన ఆలో చనను కావలసినంతగా ఏకాగ్రం చేయగలిగినట్టైతే, మన ఆలోచనలో కావలసినం తగా ఏకాగ్రుల మయినట్లైతే, మనం ఆలోచించే దానితో మనం సమగ్రంగా ఎరుక లోకి రాగలం. వారు మనిషి గనక అయినట్లైతే, ఒక్కొక్కప్పుడు వారిని దర్శించగలం లేదా వారిని వినగలం - ఏదైనా కాని అతని ఆలోచన తెలుస్తుంది.

కనుక విడివడి ఉండటం అనేది ఎంతమాత్రం సంభవంకాదు, అది భ్రమా త్మకం.

అది ఫ్రాన్సు కాని, అమెరికా కాని, పర్షియా కాని, చైనా కాని, మనం ప్రేమించే వారికి, మనం ఆలోచించే వారికి ఎల్లప్పుడూ సమీపంలోనే ఉంటాం.

కాని ఈ విషయం మనం ఉన్న స్థితిలోనైతే ఇంకా ఎక్కువగా వాస్తవం, ఇక్కడ మనం ప్రధానంగా క్రియాశీలమైన, ఎరుక కలిగిన ఆలోచనతో సంబంధం పెట్టుకోవాలనుకుంటాం. ఒక ఆలోచన, అది అనంతమైన ప్రేమను ఊహించు కుని, అభివ్యక్తమౌతుంది. ప్రేమతో కూడి, పితృసంబంధంతో ఎవరైతే దానికి తమను అధీనం చేసుకొంటారో, కేవలం వారికి మాత్రమే ఎంతో సంతోషంతో సహాయం చేయటానికని వచ్చే ఆలోచన, అది మొత్తం భూమినంతా చుట్టి ఆవహించి వేస్తుంది. ఈ మానసిక సంసర్గాన్ని అనుభవించు, అప్పుడ నీవు ఎటువంటి దుఃఖానికి అవకాశం లేదనే విషయం తెలుసుకొంటావు.

CWM 2: 114- 115 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ*

నీవు ఒంటరిగా ఉన్నావనే అనుభూతికి కారణం, నీవు ప్రేమించబడాలనే ఆవశ్యకతానుభూతిని పొందుతున్నావు. ఎటువంటి అపేక్షలు లేకుండా ప్రేమించటం నేర్చుకో, కేవలం ప్రేమించే ఆనందం కోసమే ప్రేమించటం నేర్చుకో, (ప్రపంచంలోని అత్యంత అద్భుతమైన ఆనందం!), అప్పుడు నీవు మరలా ఎన్నడూ ఒంటరిగా ఉన్న అనుభూతిని పొందవు.

CWM 14: 141

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

దివ్యప్రేమ మార్గము

భగవంతుని ప్రేమించటం అంటే సర్వం భగవత్ స్వరూపంగా భావించ గలగటమే. దీన్నే ఆకాంక్షించాలి. ఇదే మనం భావిస్తున్న పరిపూర్ణ పరంజ్యోతి. ఇదే శాశ్వతమైన న్యాయం. ఇట్టి దివ్యత్వానికి మనకు మనం సమర్పించు కోవటం మన చేతల ద్వారానే సాధ్యం అవుతుంది. పూర్తి సమర్పణ సాధించిన తరువాత వ్యక్తులు కేవలం పనిముట్లుగానే అయిపోతారు. వారు నమ్రత గలిగిన విశ్వాస పాత్రులైన పరికరాలే. పరమాత్మ ఒక్కడే అన్నిటికీ యజమాని. ఆ స్థితిలో ఎవ్వరికీ దివ్యత్వం మినహా మరేదీ భావనలో వుండదు. అప్పుడే అది పరిపూర్ణ ఏకాగ్రత కూడా అవుతుంది.

"అంతకుమించి ఉన్నతస్థితికి ఎదగటం అసాధ్యమేమీ కాదు. ఎందుకంటే

ఎంత పరిపూర్ణ ప్రేమ అయినా అది దివ్యప్రేమకు, సాధకునికి మధ్యవున్న మేలి ముసుగువంటిదే." అదొక గుర్తింపు మాత్రమే. ఇక మూడవది సర్వమానవ ప్రేమ.

మానవులు పడుతున్న కష్టాలు, బాధలు స్పష్టంగా చూడగలిగితే వారికి కొంత ఊరట కలిగించాలని అనిపిస్తుంది. ఈ దిశగా మనం చేసే ఆలోచనలు, సహాయ సహకారాలలో (అవి ఎంత కొద్ది వైనా సరే) "మనం చేస్తున్నాము" అనే భావనను రానివ్వకూడదు. "మనము కేవలం పరికరాలము మాత్రమే" అనే భావనతో పని చేయాలి.

"దయతో పొంగి, పొరలుతున్న హృదయంతో బాధాతప్తమగు ప్రపంచం లోనికి వెళ్ళండి. ధీనులకు సన్మార్గాన్ని బోధించి, వారి హృదయాలలో వెలుగు నింపండి. ఎక్కడైతే అజ్ఞానాంధకారం రాజ్యం ఏలుతుందో, అక్కడ ఈ జ్యోతిని వెలిగించండి."

మీ కార్యక్రమం నాలుగు విధాలుగా వ్యక్తం కావచ్చు. ఇవి నాలుగు రకాల దానాల వంటివి. అవి వస్తురూపంలో గాని, మేధాపరంగా గాని, విజ్ఞానరూపంలో గాని, ఆధ్యాత్మిక రూపంలోగాని, ఉంటాయి. ఆధ్యాత్మికంలో అది సుందరం గాను లయబద్ధంగాను, సామరస్య సాధనగానూ, ఉంటుంది. నాలుగవది పరిపూర్ణ త్వము. ఇది పై మూడుమార్గముల పర్యవసానము, వాటి సమ్మేళన ఫలితము, శాశ్వత సత్యమును అనుగ్రహించే నమూనా; ఇది తనను తానే మరచి పోతుంది. మనము ఆ శాశ్వత దివ్యభావన లోనే ఉండటం వలన మనకు దివ్యత్వం సిద్ధించిన సంగతి కూడా తెలియదు.

CWM 2: 130- 131

ప్రేమ విశ్వజనీనము, శాశ్వతము

ప్రేమ ప్రపంచంలో ఒక గొప్ప శక్తి. దానికి ఏ ఇతర కారణాలు,, కోరికలు లేకపోయినా తనకు తానుగా అది వ్యక్తం అవుతుంది. అది నిరపేక్షము. ఎక్కడ దానికి కొద్దిగా అవకాశం వుంటుందో అక్కడ అది ప్రభవిల్లుతుంది. మీరు వ్యక్తి గతము అనుకున్న ప్రేమ కూడా ఈ విశ్వజనీన ప్రేమయే. కాని అది మీద్వారా ప్రకటితం అవుతున్నది. అంతే కాదు, ఏది విశ్వం మొత్తానికీ సంబంధించినది అది ఎన్నడూ అచేతనం కాజాలదు. అది సమున్నత చేతనాశక్తి. ఈ ప్రపంచంలో

అది ప్రకటితం కానున్న సందర్భాలలో తనకు అనువైన వ్యక్తులను, పరిస్థితులను అదే కల్పించుకుంటుంది. తన స్పందనలను స్వీకరించగల వ్యక్తులను ప్రభావితం చేసి వారి ద్వారా తన లక్ష్యాన్ని నెరవేర్చుకుంటుంది. అందుకు అనువుగా లేని వ్యక్తులను విడిచిపెట్టి తగిన వారిని వెతుక్కుంటుంది. దాని అన్వేషణ అలా కొనసాగిస్తుంది.

మానవులు ఉన్నట్లుండి ప్రేమలో పడ్డట్టు భావిస్తారు. ఆ ప్రేమ పెరిగి, పెరిగి కొంత కాలానికి కనుమరుగు ఔతుంది కూడా! కొందరిలో అది మరికొంతకాలం కొనసాగవచ్చు. అది ప్రేమ యెడల వారికి వుండే భావన కాదు. ప్రేమకు వారిపై ఉండే నమ్మకం. వారు ప్రేమచే ఎన్నుకోబడ్డ పరికరాలు. వారి ప్రేమానుభవం కేవలం వారి భ్రమలాంటిదే అనుకోవచ్చు. నిజానికి అది విశ్వ ప్రేమయొక్క ఒకానొక వీచిక. ప్రేమ ఎవరి గొప్పతనం కాదు. అది విశ్వ ప్రేమయే, మనలో ప్రతిఫలించింది, అంతే.

ప్రేమ ఎల్లప్పుడూ ప్రభవిస్తూనే వుంటుంది. అది అంతటా అదే విధంగా ప్రకటితమౌతుంది. ప్రేమ ఒక దివ్యశక్తి. మనకు కనపడేదాని వికృత స్వరూపాలు మన స్వయం కృతాపరాధాలే. ప్రేమ కేవలము మానవులకు మాత్రమే సంబంధించినది కాదు. అది విశ్వమంతా వుంటుంది. మొక్కలలోను రాళ్ళలోను కూడా వుంటుంది. జంతువులలో అది స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. ప్రసరిస్తున్న మాధ్యమాల లోని స్పష్టతా లోపం వల్లగాని, ప్రేమికుల సంకుచిత స్వభావంవల్ల గాని కొన్ని దుష్ఫలితాలు కలుగవచ్చు.

CWM 3: 69-70

ప్రేమకు కోరికలు వుండవు

ప్రేమ శాశ్వతశక్తి అయినందున అది అన్ని సందర్భాలలో వుంటుంది. దానికి కోరికలూ, స్వలాభాలూ వుండవు. ఇది కావాలని, అది కావాలని ప్రేమ కోరదు. పరిశుద్ధమైన ప్రేమ దివ్యత్వంలో ఏకం కావాలని మాత్రమే కోరుతుంది. మరే ప్రయోజనాన్నీ అది ఆశించదు. దివ్యప్రేమ ఇచ్చేదే కాని, పుచ్చుకునేది కాదు. మానవులు మాత్రం ప్రేమను ఒక దూరంగా వుంచాల్సిన, జుగుప్సా కరమైన భానంగా మార్చివేశారు.

ప్రేమ మొదట్లో పవిత్రంగానే ప్రారంభం అవుతుంది. ప్రేమికులు ఆ ప్రేమలో తన్మయులౌతారు. ఆ ప్రేమ వారిలో అనిర్వచనీయ దివ్యత్వ భావనను మాత్రమే కలిగిస్తుంది. ప్రపంచం అంతా సుందరంగా అద్భుతంగా కనిపిస్తుంది. తర్వాత నిదానంగా, క్రమంగా మానవ ప్రవృత్తి ద్యోతకమౌతుంది. అన్నీ అపవిత్ర భావనలే చోటు చేసుకుంటాయి. అప్పుడు ప్రేమ ప్రతిఫలాన్ని కోరటం ప్రారంభిస్తుంది. చివరకు అదొక వస్తుమార్పిడి విధానంగా మారిపోతుంది. తన స్వలాభాన్ని మాత్రమే నిరంతరం ఆశిస్తూ, దివ్యత్వ భావనను క్రమంగా భ్రష్టు పట్టిస్తుంది.

దివ్యప్రేమ ఆవిర్భావము

దివ్యప్రేమ ప్రతిఫలించాలంటే దాన్ని పొందగల అర్హత సాధించాలి. సహజంగా దివ్యత్వపు భావనలను అర్థం చేసుకో గలిగిన వారే ఇందుకు తగిన వారు. వారిలో ఎంత విశాల దృక్పథము, స్పష్టమైన భావనలు ఉంటాయో అది వారిలో అంతగా ప్రకటితమౌతుంది. అట్లే ఎక్కడ మానవులలో నిమ్న భావాలు బలంగా వుంటాయో అక్కడ దివ్యప్రేమ కూడా అంతగా భ్రష్టత్వాన్ని సంతరించుకుంటుంది. సత్య స్వరూపమైన ప్రేమయొక్క నిజ స్వభావాన్ని ఎవరు అర్థం చేసుకోలేరో వారు దివ్యత్వాన్ని సమీపించ లేరు. జ్ఞానులు కూడా ఈ దిశగా కొంత వరకే ముందుకు వెళ్ళగలరు. ఇంకా ముందుకు వెళ్లగలిగితేనే ఈ ప్రేమయే జ్ఞానజ్యోతి అనికూడా వారు తెలుసుకుంటారు. జ్ఞానమే అసలైన దివ్య జ్యోతి, ప్రేమయే దాని హృదయం.

ఈ ప్రపంచాన్ని రూపాంతరీకరించి దాన్ని దివ్యత్వంతో నింపాలని అవతరించిన వారు దివ్యప్రేమను పూర్తిగా తమ నిత్యజీవితాల్లో నిరూపించారు. అయినా కొందరు అజ్ఞానులు వారిని అపార్థం చేసికొని అనేక ఇబ్బందులకు గురి చేశారు. కాని ఆ జ్ఞానుల దివ్యప్రేమ చెక్కుచెదరలేదు. దివ్యప్రేమ దివ్యప్రేమగానే ఉండిపోయింది. మానవ ప్రేమగా మారలేదు.

ఎవరైనా మానవ ప్రేమ గురించి మాట్లాడారంటే అందులో భావ ప్రకోపాలు, మానవ దౌర్బల్యాలు ఉండక తప్పవు. దివ్యప్రేమకు ఉండవలసిన స్వార్థ రాహిత్యము, పరిపూర్ణ త్యాగభావము, నిరవధికత్వము, నిరపేక్షత, మానవ

ప్రేమకు ఉండజాలవు. దివ్యప్రేమ నిష్కామము అనేది చాలామందికి తెలియదు. ఎప్పుడైతే ప్రేమ కోరికలకు అతీతంగా వుంటుందో, అది కఠినంగాను, స్తబ్ధుగాను ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది. అట్లాంటిదాన్ని అత్యున్నత ప్రేమగా చాలామంది గుర్తించనే లేరు.

మార్పు కోరవలసినదే కాని అణచివేత కాదు

నేను వర్ణిస్తున్న దివ్యప్రేమ ఈ భౌతిక పదార్థాన్ని కూడా దివ్యత్వంతో నింపగలదు. దానికి ఏ మానవ బలహీనతలు ఉండవు. ప్రాణికం అనేది దాని ఆవిష్కరణకు ప్రాథమిక అవసరం. దేనికైనా ప్రాణికం ఆధార పీఠమే, కాని ప్రతికూల శక్తులు ఈ విలువైన ప్రాణికాన్ని అడ్డుకుంటున్నాయి. దానిలో దాగివున్న చైతన్యం మాత్రమే జడపదార్థాన్ని చైతన్యవంతం చేయగలదు. కొన్ని దుష్టశక్తులు దీన్ని పాడుచేశాయి. హింసాత్మకంగా స్వలాభ సాధనంగా మార్చివేశాయి. దీన్ని కోరికల మయంగా చేసి, దివ్యత్వ కార్యక్రమాన్ని జరుగకుండా చేశాయి. ఇక చేయాల్సిందంతా ఒక్కటే: దాన్ని రూపాంతరీకరించి, మార్పుచేయటం. అణచివేసి నాశనం చేయటంకాదు.

ప్రాణికం లేకుండా ఎక్కడా తీవ్రత ఉండదు. మనలో వున్న ప్రాణికం క్రమంగా బలహీన పడవచ్చుకూడా. దేనికి అన్నింటినీ స్వాధీనం చేసుకోవాలని వుంటుందో దానికి అన్నిటినీ వదిలించికోవాలని కూడా వుండవచ్చు. నిజమైన ప్రాణికచేతన సుందరమైనదే, కాని అది వికృతము, జుగుప్సాకరము అవుతున్నది. అయినా ఎక్కడ పవిత్రప్రేమ జనిస్తుందో అక్కడ లేశమాత్రంగానైనా దివ్యప్రేమ జనిస్తుంది. దానికి సత్యము, సౌందర్యము వచ్చి చేరుతాయి. అట్టి క్షణం ఎక్కువ సేపు నిలువకపోవచ్చు. ఇట్టి ప్రేమ కేవలం ఇద్దరి మధ్య జనించే పరస్పర వ్యామోహం కాదు. అది వాంఛించేది సర్వజీవులు దైవంతో ఏకం కావాలని.

CWM 3:73 *అనువాదం: కె. ఆర్. యల్. నరసింహారావు*

దివ్యప్రేమ మహా ప్రళయం

ప్రేమ ఒక అత్యున్నత శక్తి. తన నుండే వెలువడిన ఈ శక్తిని విశ్వ చైతన్యం కనుమరుగైన దిగువనున్న చీకటి ప్రపంచంలోకి పంపింది. దీనివల్ల ఈ ప్రపంచాన్ని,

అందరి జీవులను తిరిగి తన వద్దకు తేవచ్చునని భావించింది. పదార్థ ప్రపంచం తన అజ్ఞానాంధకారాలలో దైవాన్ని మరచింది. ప్రేమ చీకటిలో ప్రవేశించింది. అది నిద్రించిన వారినందరిని మేల్కొలిపింది. మూయబడిన వారి చెవులను తెరచింది. గుసగుసలాడింది. "మేల్కోడానికి, జీవించటానికి, యోగ్యమైన దొకటి ఉన్నది. అదే ప్రేమ" అని. వారు ప్రేమకు మేల్కోడంతో, తిరిగి వారు దైవం వద్దకు, ఈ ప్రపంచంలో వచ్చే అవకాశం ఏర్పడింది. సృష్టి అంతా ప్రేమతో పైకెగసింది, దైవం వద్దకు. దీనికి సమాధానంగా దివ్యప్రేమ, దివ్యకృప సృష్టిని కలుసుకోవడానికి దిగువకు వాలాయి. ఈ ఇచ్చి పుచ్చుకోడాలు, ఈ విధమైన ప్రేమానుబంధం, ఐక్యత లేనిదే ప్రేమ తన స్వచ్ఛమైన అందంతో నిలువ జాలదు. తన సహజశక్తిని, మహదానందాన్ని నిలుపుకో లేదు. దివ్యప్రేమ భూమిపై అవతరించి, పదార్థాన్ని జీవంవైపు, ప్రేమవైపు మేల్కొలిపింది.

అప్పటివరకు, ఈ ప్రపంచమంతా ఒక జీవములేని పదార్థంగా ఉండేది జీవానికి దైవమూలం యొక్క అన్వేషణను పదార్థం ప్రారంభించినప్పటి నుండి దారి తప్పిన ప్రతిమారు, తప్పు చేసిన ప్రతిసారి అది చీకటిలో అటుఇటు దిక్కు తోచకుండా తిరిగేది. సృష్టిలో అధికభాగం, తన రహదారిపై తెలియనిదాని కోసం గ్రుడ్డి వారివలె అన్వేషిస్తోంది. అది చేరిన గరిష్ఠ గమ్యం మానవుల కర్థమయే ప్రేమ, దాని అత్యున్నత రూపంలో, అతి స్వచ్ఛమైన ఏమీ బదులు ఆశించని బిడ్డపై తల్లిప్రేమ వంటి ప్రేమ.ఈ మానవ ప్రేమ కదలికలు ఇంకా మరిదేనికోసమో ఇంకా కనుగొనని దానికోసం రహస్యంగా అన్వేషిస్తున్నాయి. అదెలా ఉంటుందో ఎక్కడ వెదకాలో తెలియని దానికోసం అన్వేషిస్తున్నాయి. ఏక్షణంలో మానవ చైతన్యం దివ్య ప్రేమకు మేల్కొంటుందో మానవ రూపాల్లో ప్రకటితమైన దేనితోను సంబంధం లేని స్వచ్ఛమైన దివ్యప్రేమకు మేల్కొంటుందో ఆ క్షణంలోనే అతడు తెలుసుకుంటాడు, దేని కోసం ఇంతకాలం తన హృదయం పరితపిస్తుందో. ఇదే ప్రారంభం ఆత్మ ఆకాంక్షకు. ఇదే తెరుస్తుంది, దారిని చైతన్యం మేల్కొడానికి, దైవంతో సమాగమం కోసం పరితపించడానికి.

CWM 3: 74

ప్రపంచంలో దివ్యప్రేమ వ్యక్తమవడం, ఒక గొప్ప ప్రళయం. అత్యుత్తమ ఆత్మా ర్పణం. పరిశుద్ధ చైతన్యం తాను పదార్థ అచేతనలో ఇముడ్చుకోబడటానికి

అనుమతించడం, తత్ఫలితంగా దాని అచేతనలో చైతన్యం మేల్కొల్పబడుతుంది. దివ్యశక్తి క్రమంగా పెరుగుతుంది. వ్యక్త ప్రపంచం అంతా దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమల ప్రకటన అవుతుంది. ఇదే అత్యుత్తమ ప్రేమ. తన అత్యున్నతస్థితిని, తన అత్యున్నత కలుషరహిత చైతన్యాన్ని, దైవత్వాన్ని, అనంతజ్ఞానాన్ని, పోగొట్టుకుందుకు, తద్వారా పరిపూర్ణ అచేతనలో కలిసేందుకు, అజ్ఞానాంధకార ప్రపంచంలో సంచరించేందుకు అనుమతించడం, కాని బహుశా ఎవరూ దీనిని ప్రేమ అని పిలువరు. ఎందుకంటే అది అట్టహాసంగా తానొక త్యాగం చేశానని ప్రకటించుకోదు. తాను చేసిన దానికి బదులు కోరదు. ఈ దివ్య ఉద్యమాన్ని స్వచ్ఛంగా స్వీకరించి స్వచ్ఛంగా ప్రదర్శించే చైతన్యాల కోసం ప్రపంచంలో ప్రేమశక్తి అన్వేషిస్తోంది. ప్రేమ వైపు సత్తాల ఈ పరుగు, నిలువరింప జాలని ఈ ఊపు, ప్రపంచ హృదయం వెనుక, అందరి హృదయాల వెనుక ఉన్నది ఈ దివ్యప్రేమే. ఇదే మానవ ఆకాంక్ష పరితాపము వెనుక ఉన్నది. ఇదే లక్షలాది మానవ పనిముట్లను తానెప్పుడూ ఓడుతున్నా, స్థిరంగా స్పృశించుచున్నది. ఈ స్థిర స్పర్శే హఠాత్తుగా ఒక రోజున ఆ పనిముట్లను సమాయత్త పరుస్తుంది. వాటిలో ఆత్మ సమర్పణా సామర్థ్యం, ప్రేమించే సామర్థ్యాలను మేల్కొలుపుతుంది.

CWM 3: 71-72

దివ్యప్రేమ సోపానాలు

1. మొదట్లో వ్యక్తి తాను ప్రేమింపబడినప్పుడు మాత్రమే ప్రేమిస్తాడు.

2. తరువాత వ్యక్తి యథేచ్ఛగా ప్రేమిస్తాడు, అయినప్పటికీ తన ప్రేమ అనుమతింపబడాలని కోరతాడు.

3. తను ప్రేమింపబడనప్పటికీ ప్రేమిస్తాడు, కాని ఇంకా తన ప్రేమ అనుమతింపబడాలని కోరుతాడు.

4. చివరిగా ప్రేమించడమనే ఆనందం తప్ప, ఏ ఇతర ఆనందం అవసరం లేకుండా, నిష్కల్మషంగా, నిరాడంబరంగాప్రేమిస్తాడు.

ఇంకొక ప్రేమ ఉన్నది. దీనిలో దైవంపై క్రమంగా పెరిగే ప్రేమోద్వేగం, స్వీకృతి, ఐక్యత, ఉంటాయి. దైవంనుండి తాను గ్రహించినది ఇతరులకు వెదజల్లటం ఉంటుంది, కాని ప్రతిఫలమేది నిజంగా ఆశించదు. ఇలా నీవు చేయగలిగితే

అదే అత్యంత సంతృప్తికరమైన మార్గం, ప్రేమించడానికి.

CWM 14: 122 శ్రీమాత

దైవప్రేమ కొరకు భౌతికంలో ఆకాంక్ష

ఇక్కడ ఉన్నది ఒక పుష్పం, దానిపేరు 'దైవ ప్రేమ కొరకు భౌతికంలో ఆకాంక్ష.' 'భౌతికం' అనటంలో నా అర్థం భౌతిక చైతన్యం అని, అంటే బాహ్యంలోకి పోతూ ఉండే చైతన్యం, ఎక్కువమంది మానవుల సాధారణ చైతన్యం. అది సుఖంకొరకు, మంచి ఆహారం కొరకు, మంచి దుస్తుల కొరకు సుఖప్రద మానవ సంబంధాలు మొదలగు వాటి వైపు మొగ్గుచూపే చైతన్యం, ఉన్నత విషయాల బదులు సాధారణ భౌతిక విషయాల వైపు పోయే చైతన్యం, దైవప్రేమ కొరకు భౌతికంలో ఆకాంక్ష, దైవం తననెలా ప్రేమిస్తాడోనన్న అనుభూతిని తప్ప, ఇంక దేనిని భౌతికం కోరకపోవుట. భౌతికం తెలుసుకుంది, అన్ని బాహ్య విషయాలిచ్చే సంతృప్తి పూర్తిగా అసంపూర్ణమని, వీటి మధ్య రాజీ ఎన్నటికీ కుదరదని – భౌతికానికి దైవప్రేమ కావాలంటే, దానిని మాత్రమే అది కోరాలని, మరియు ఇలా అనకూడదని "నేను దైవ ప్రేమనుతప్పక పొందుతాను కాని అదే సమయంలో, ఇతర అనుబంధాలు, సంతోషాలు అవసరాలు అలాగే ఉంచుకుంటాను."

మన దేహంలో ఏ భాగంనుండి ఈ ఆకాంక్ష వ్యక్తమవుతుందో అదే ప్రాణిక కేంద్రం. భౌతికంలో ఆకాంక్ష అని నేను చెప్పినప్పుడు అది స్వచ్ఛందంగా భౌతిక సుఖాల వెనుక పరుగెత్తే చైతన్యమే, కాని అది ఇతర ఉన్నత భాగాల బలవంతం లేకుండా, తనకు తానుగా ప్రత్యేకంగా దైవప్రేమను మాత్రమే కోరాలి. దీనికి సాధారణంగా దివ్య వెలుగును చూపాలి. ఇతర ఉన్నత భాగాల ద్వారా, ఇది తప్పక జరగాలి తరచుగా, తప్పకుండా. లేకపోతే భౌతికం ఎన్నడూ దీనిని నేర్చుకోజాలదు. తనకు తానుగా నేర్చుకొనేందుకు ప్రకృతియొక్క జన్మ పరంపరా వలయంలో అనేక జన్మలు పడ్తుంది. నిజంగా ప్రకృతి వలయ ఉద్దేశ్యం నీకన్ని రకాల సంతృప్తులను చూపి, వాటిని పూర్తి చేయుట ద్వారా నిజమైన సంతృప్తిని ఇవేవి నీకు కల్పింపజాలవని నీకు నచ్చచెప్పడమే. అది అన్వేషిస్తున్న దాని మూలం దివ్య సంతృప్తే.

ప్రకృతి యొక్క ఈ నెమ్మది ప్రక్రియ యోగంలో వేగవంతం చేయ

బడుతుంది. భౌతిక చైతన్యం బలవంతం చేయబడుతుంది, సత్యాన్ని తెలుసు కొనుటకు గుర్తు పట్టుటకు కాని దానికి సత్యాన్ని చూపటం ఎలా? అది చీకటి గది లోకి దీపాన్ని తెచ్చినట్లే. నీ ఉన్నత భాగాల అంతర జ్ఞానం, ఆకాంక్షల వెలుగును మళ్ళీ దానిని ప్రకాశవంతం చేయడం ఇలా మళ్ళీ మళ్ళీ చేయటం సాధారణ వస్తువులపై ఆకలి లేదా వాంఛ ఎంత నిరర్థకమైనదో దానికి తెలిసే దాకా; దాని దృష్టి సత్యం వైపు యథేచ్ఛగా మళ్ళేవరకూ అలా జరిగితే నీ జీవితం అంతా మారుతుంది. ఈ అనుభవం తప్పు పట్టలేనిది, స్పష్టమైనది.

CWM 3: 130-131 *అనువాదం: ఎస్.వై. సోమయాజులు*

ప్రేమకు ప్రతిగా ప్రేమను పంచి ఇవ్వాలి

ప్రపంచం మారడానికి ద్వేషానికి బదులు ప్రేమను తిరిగి ఇవ్వాలి అనుకున్న ప్పుడు ప్రేమకు ప్రతిగా ప్రేమను పంచి ఇవ్వడం ఇంకా అత్యంత సహజం కాదా?

ప్రజలు వారు ఉన్నట్లుగా వారి జీవితాలను, పనులను, మనసులను తరచి చూస్తే, ఏ భగవత్కృప యొక్క అమితమైన ప్రేమ ఈ ప్రపంచం మీద అను క్షణం పనిచేసి దాన్ని ఆ దివ్యానందం దిశగా నడిపిస్తోందో ఆ ప్రేమకు బదులు మానవ హృదయంలో దాని యెడల కలిగే అల్పమైన ప్రతిస్పందన, ద్వేషము, అలక్ష్యము అంతేకాక ఉపేక్ష చూసి ఆశ్చర్యపడక మానరు.

కాని ప్రజలు దుష్టమైన, న్యూనమైన, జరుగకూడని, ఫలప్రదంకాని పరాజ యాల యెడల మాత్రమే జాలి చూపుతారు; అది నిజంగా చెడ్డతనాన్ని, పరా జయాన్ని ప్రోత్సహించడమే అవుతుంది.

ఈ సమస్య దిశగా కొంచెం ఎక్కువగా ఎవరయినా ఆలోచిస్తే బహుశా ద్వేషానికి బదులు ప్రేమని తిరిగి ఇవ్వాలనే అవసరాన్ని నొక్కి వక్కాణించే అవ సరం అంతగా ఉండదు. కారణం, మానవ హృదయం పూర్తి త్రికరణశుద్ధితో తనపై కురిపించబడే ప్రేమని అర్థం చేసుకొని, అభినందించి, సహజంగా పెల్లుబికే కృతజ్ఞతా భావంతో జవాబుదారి అయినప్పుడు ప్రాపంచిక విషయాలన్నీ అతి త్వరగా మార్పు చెందుతాయి.

CWM 3: 186- 87

కొంతమంది మనుషులు ఏదో ఒకరోజున ఒకానొక భావము కలవారై నిదురలేచి "ఓహ్! ఆ దివ్యప్రేమయొక్క చేతన కలిగి ఉండాలని నేనెంతగా కోరుకుంటున్నాను, దివ్యప్రేమని విశదపరచుకోవాలని నేనెంతగా అభిలషిస్తున్నాను..." అని అనుకుంటే చాలని నమ్ముతారు. గుర్తు పెట్టుకోండి, తనలో కలిగిన ఒక చిన్న మానవ నైజము యొక్క కదలిక మాత్రాన కోటానకోట్లసార్లు తాను దివ్యప్రేమను కలిగి ఉన్నానని గొప్పపనులు చెయ్యగలనని విశ్వసించి అంటారు కదా! "నేను ప్రయత్నించి దివ్యప్రేమను పొందుతాను, అప్పుడు మనం ఫలితం తప్పక చూస్తాము" అని. ఇది చాలా దుస్సాధ్యమైన మార్గము. కారణం అనుభవ ప్రాప్తి అనబడే దశ స్పృశించడానికి ముందే, ప్రారంభంలోనే, దాని ఫలితాన్ని నువ్వు నాశనం చేశావు. నువ్వు నీ అన్వేషణను నిష్కళంకమైన అభిలాషతోను, సమర్పణా భావంతోను మొదలు పెట్టాలి. ఇవి రెండూ పొందడం కష్టమే. ఈ ప్రేమను పొందడానికి, అభిలషించడానికి సన్నద్ధమయ్యే ముందుగానే నీ గూర్చి నువ్వు చాలా శ్రమించి తరచి చూసుకోవాలి. నువ్వు నిజాయితీగా, నిష్కపటంగా నిన్ను నీవు చూసుకున్నప్పుడు దివ్యప్రేమ గూర్చి ఆలోచించడం మొదలిడిన వెంటనే నీ అంతరంగంలో చిన్న సంక్షోభం ప్రారంభమౌతుంది. నీలోని ఆకాంక్ష అంతటికీ కొన్ని కదలికలు కావాలి. భౌతిక సారాన్ని, ప్రాణమయ కదలికలను, ప్రేమయెడలగల నీ దృష్టినుండి విడదీయడం, యోగమార్గంపై ప్రగతి పథంలో చాలా దూరం పయనిస్తే తప్ప అసంభవమనే చెప్పవచ్చు. నేను చెప్పేది మానవుల శ్రద్ధాపూర్వక అనుభవం మీద ఆధార పడ్డది. సరే, నీకోసం, నువ్వు ఉన్న స్థితిలో, నువ్వు ఉన్న విధంగా, నువ్వు పవిత్ర దివ్యప్రేమతో సంబంధం కలిగి ఉంటే, అది నీకు మంచుకన్నా చల్లగా లేక సుదూరంగా, ఎంత ఎత్తులో అంటే నువ్వు ఊపిరికూడా పీల్చుకో వీలు లేనంతగా, అనిపిస్తుంది. అది ఒక ఎత్తయిన పర్వత శిఖరంలా, దానిపై నువ్వు గడ్డ కట్టుకుపోయి, శ్వాస తీసుకోవడానికి కూడా కష్టపడేటంతగా, సాధారణంగా నువ్వు అనుకునే దానికన్నా అత్యంతదూరంగా ఉన్నట్టు అనిపిస్తుంది. దివ్యప్రేమ మానసిక లేక ప్రాణిక కదలికతో ముడివడినప్పుడు మన దృష్టికి, అగుపడడం కష్టం. దివ్యకృపయొక్క సుదూర, ఉన్నత, పవిత్ర, నిస్స్వార్థ అనుభూతిని ఎవరయినా పొందవచ్చు. అవును, దివ్యకృప

యొక్క అనుభూతి మాత్రమే, కాని కష్టించి మాత్రమే వారు దివ్యప్రేమను అనుభవింప గలరు.

CWM 4: 244- 45

దివ్యప్రేమకోసమే గల ఆర్తిని ఏ మానవ సంబంధమూ తీర్చలేదు. భగవంతుని ప్రేమ మాత్రమే ఆ దాహాన్ని తృప్తి పరుస్తుంది.

*

ప్రేమయొక్క హక్కుల్ని గురించి ఎప్పుడూ మాట్లాడుతారు, కాని ప్రేమయొక్క ఒకే ఒక్క హక్కు తనకి తానుగా ఆత్మార్పణ గావించుకోవటం.

*

ఆత్మార్పణ లేనిదే ప్రేమన్నది లేదు. కాని మానవ ప్రేమలో అంతా స్వార్థమూ, కోరడము మాత్రమే, తనను తాను సమర్పించుకోవడమన్నది అత్యంత అరుదు.

CWM 14: 121 శ్రీమాత

మానవత, నిజమైన ప్రేమ

"నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తే, నేను నిన్ను ప్రేమిస్తాను, నువ్వు నన్ను ప్రేమించకపోతే, నేను నిన్ను ప్రేమించను." మానవ ప్రేమాభివ్యక్తి ఎక్కువగా ఇలాగే వుంటుంది. అది ఇంకా చాలా దూరం తీసుకువెళ్ళి భగవంతుని ప్రేమకు కూడా దానిని జత చేస్తారు. వారు భగవంతునితో అంటారు. "నేను అడిగింది నువ్వు చెస్తే, నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావని, నేను నిన్ను ప్రేమిస్తానని అంటాను. కాని, నేనడిగింది నువ్వు చెయ్యకపోతే, నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావని నేను అనుకోనే అనుకోను, సరికదా, నేను నిశ్చయంగా నిన్ను ప్రేమించను కూడా", అది అలా ఉంటుంది. దాని అర్థం అది వాణిజ్యపరమైనది అవుతుంది.

ఒకరు ప్రేమించబడుతున్నారా, లేదా అన్నది అనుకోకుండా ఉండడం ఇంకా మంచిది. దాని యెడల పూర్తిగా అలక్ష్యం చూపాలి. అదే నిజమైన ప్రేమకి ప్రారంభం అవుతుంది. ప్రేమ కోసమే ప్రేమించాలి, కాని తన ప్రేమకి బదులు లభిస్తుందనో లేక ఇతరులు ప్రేమిస్తున్నారనో కాదు.ఆ షరతులన్నీ ప్రేమ అనిపించుకోవు. ఎవరైనా ఎందుకు ప్రేమస్తారంటే ప్రేమించడం తప్ప ఇంకేదీ వారు చెయ్యలేరు గనుక. ప్రేమకి కారణం ప్రేమ మాత్రమే కావాలి. ఏమి

జరగబోతుందన్నది లెఖ్ఖ చెయ్యక, తన ప్రేమానుభూతిలోనే పూర్తి సంతృప్తిని పొందాలి. ప్రేమ ప్రేమ కోసమే.

మిగతాదంతా బేరం మాత్రమే. అది ప్రేమ కాదు. అంతేకాక ఒక విషయం మాత్రం నిశ్చయం. నిజమైన ప్రేమానుభూతిని అనుభవించిన క్షణాన ఎవరూ ఎంతమాత్రం ఎటువంటి ప్రశ్న అడగరు. ఇలా ప్రశ్నించడం తెలివిమాలిన తనము, పరిహాస ప్రదము మరియు నిరర్థకము అవుతుంది. వాస్తవిక ప్రేమానుభవం పొందిన క్షణం వ్యక్తికి సంపూర్ణ ఆనందము మరియు అనుభవ ప్రాప్తి కలిగి ఎటువంటి బదులు లభించాలనే అవసరం ఉండదు. దివ్యప్రేమ, అదంతే. ప్రేమ యొక్క సంపూర్ణమైన తృప్తి అప్పుడే కలుగుతుంది. అప్పుడు బదులు లభించ వలసిన అవసరమే ఉండదు.

నేనంటాను, మనస్సులో ఈ లెఖ్ఖలు వేసుకున్నన్నాళ్ళు, భావములు, స్మరణ ఉన్నన్నాళ్ళు దానిని ఎంతోకొంత అంగీకరించినంతవరకు అది బేర మాడటం అవుతుంది తప్ప ప్రేమ అనిపించుకోదు.

ప్రజలు పిలిచే ఈ "ప్రేమ" అనే దానినుండి "సత్యపరప్రేమ" చేరుకోవ డానికి చాలా... చాలా... దూరం పయనించవలసి ఉంది.... బహుదూరం.

CWM5: 237-38 *భావానువాదం: డా. విజయలక్ష్మి*

మానసికమైన ప్రేమయొక్క నిస్వార్థ, నిరపేక్ష ప్రేరణ

నిస్వార్థము, నిరపేక్షము అగు మానసిక ప్రేరణ ప్రపంచమందు వ్యక్తమయ్యే చైత్యపురుష చేతన యొక్క మనోజ్ఞమైన రూపాలలో ఒకటి. మానసిక కార్యాచ రణ క్రమంలో ఉన్నత శ్రేణులకు ఎదిగిన కొద్దీ ఆ ప్రేమమయ ప్రేరణ కరువవు తుంది.

ఎందుకనగా తెలివితేటలతో బాటు నైపుణ్యం, చాతుర్యం, అవినీతి, ప్రయో జనం పొందాలనే ఆకాంక్ష కూడా ఉత్పన్న మౌతాయి. ఉదాహరణకు, ఓ రోజా పుష్పం వికసించిందంటే, అది ఎంత సహజంగా, అన్యప్రేరణ లేకుండా కేవలం సుందరంగా కనిపించుటలోను, మధుర పరిమళాలను వెదజల్లుటలోను, జీవిం చుటలోనున్న సంతోషాన్ని వెలిబుచ్చుటలోను గల ఆనందాలను అందించాలనే గాని ఏదో ప్రయోజనం పొందాలని కాదు, లాభపడాలని కాదు; ఉనికి కలిగి

ఉండడంలోను, జీవితం గడుపుటలోను వుండే ఆనందానుభూతిని అయాచితంగా పొందాలని. అలాంటి పుష్పానికి బదులు ఒక మానవ జీవిని తీసుకుంటే, అతి కొద్ది సందర్భాలు మినహా, అతని మనస్సు క్రియాశీలమైన క్షణంనుండి తన సౌంద ర్యం తోను, చురుకుదనం తోను ఏదో ప్రయోజనం పొందాలని ప్రయత్నిస్తాడు ఆ లక్షణాలు తనకేదో సమకూర్చాలని ఆశిస్తాడు. అది ఇతరులనుండి ప్రశంసలు గావచ్చు లేక తుచ్ఛమైన లాభాలు కావచ్చు. పర్యవసానంగా, మానసిక దృక్కో ణంలో రోజా పుష్పం మానవజీవి కన్నా శ్రేష్టమైనదనిపిస్తుంది.

కొంత ఉన్నత స్థాయి కెదిగి, రోజా పుష్పం ఏ పనినైతే ఎరుక లేకుండా చేసిందో, అచేతనంగా చేసిందో అదే పనిని నీవు చేతనా పూర్వకంగా చేసినట్ల యితే, అప్పుడది మరింత మనోరంజకంగా ఉంటుంది. కాని ఆ పని ఆవిధంగానే చేయబడాలి, అనగా అన్యప్రేరణ, లేకుండా వికసించే పుష్పంలా, ప్రయోజన మాశించకుండా, ఉనికిలోని ఆనందానుభూతిని కోరకుండా. చిన్నపిల్లలు కొన్ని సార్లు ఈ విధంగా చేస్తుంటారు. (కొన్నిసార్లు, ఎప్పుడూకాదు) దురదృష్టం కొద్దీ, చిన్నతనంలోనే తల్లితండ్రులు మరియు పరిసరాల ప్రభావంతో ఫలితాన్ని దృష్టిలో నుంచుకొని పని చేయడం నేర్చుకుంటారు.

కానీ ఈ విధమైన కోరిక — తనవద్ద నున్న దానితోనా లేక తాను చేసే పని తోనో ప్రయేజనం పొందాలనే కోరిక — నిజానికి ప్రపంచంలో కల్లా అత్యంత నికృష్టమైన, హేయమైన లక్షణం. అయితే ఈ తరహా వైఖరి బహుళ వ్యాప్తమైనది ఎంతగానంటే అది మనిషిలో దాదాపు స్వతస్సిద్ధంగా, అతి సహజంగా ఏర్పడు తుంది. దివ్యప్రేమను బడయుటానికి విముఖత కనబరచడంలో దానిని మించినది లేదు — ప్రయోజనం పొందాలి, లాభపడాలి అనే కోరికను మించినది.

CWM5:240- 41 *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి*

ప్రేమయొక్క ధర్మము

ప్రశ్న: వాస్తవంగా ప్రేమించాలంటే, వ్యక్తి యొక్క స్వభావము తప్పక పరిణా మము చెందవలెనా?

సమా: నీ ప్రేమ యొక్క స్థాయి, స్వచ్ఛతలు నీ చేతన పొందు పరిణామము పైననే ఆధారపడి యుండును. అవగాహన ఉండాలి. ఇది చిన్న పిల్లలకు సైతం

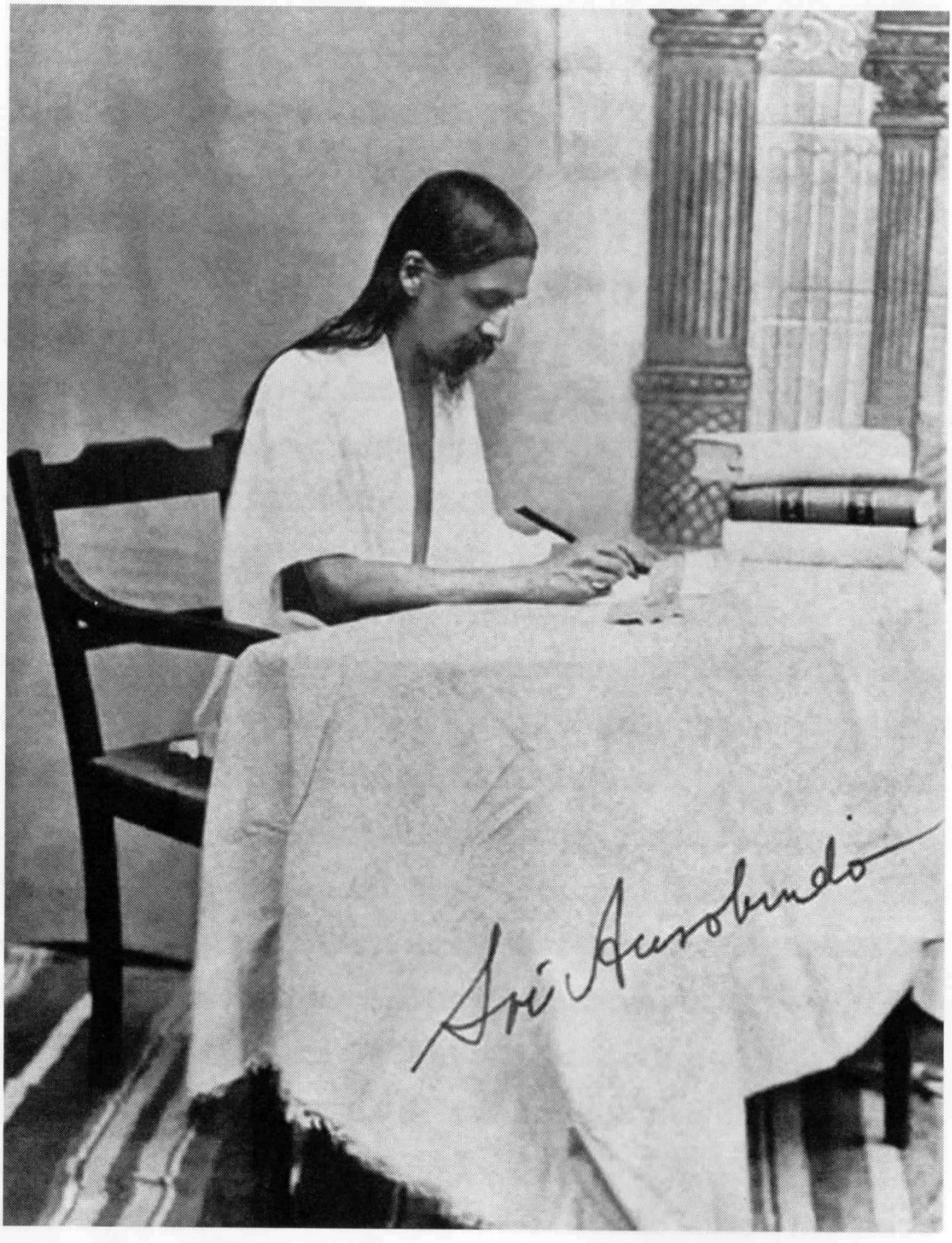
అర్థమయ్యేటంత సామాన్య విషయం. నీకు ఉన్నది జంతు చైతన్యమువంటిదే అయితే, నీవు కూడా జంతువు వలె ప్రేమిస్తావు. ఒక సామాన్యుని చైతన్యము వంటిదే నీలో ఉంటే, ప్రేమయొక్క స్థాయికూడా సామాన్యంగానే ఉంటుంది. ఒక ఉన్నత స్థాయికి చెందిన చేతన ఉంటే, నీవు ఉన్నత ప్రమాణమునకు చెందిన ప్రేమను చూపించగలవు. ఇక దివ్య చేతనగల చేతనను పొంది ఉంటే నీ ప్రేమించ గలిగే స్థాయి, అదే శ్రేణికి చెందుతుంది అందుకని ప్రగతికొరకై తీవ్ర ఆకాంక్షతో గట్టి ప్రయత్నము చేసినచో అంతరంగ పరిణామముతో పాటు ఉత్తమ స్థాయి చైతన్యమును సాధించగలవు. తరువాత నీ చేతన పెరుగుతూ విస్తరించును. అదే మాదిరి నీకు కలిగే ప్రేమానుభవము కూడా గొప్పదగును. విషయం స్పష్టమైనదికదా!

స్ఫటిక రాళ్ళమధ్య నుండి ప్రవహించే జలమును ఒక పెద్ద కలశంలో పట్టు. ఎక్కువో, తక్కువో బురద అందులో చేరిందనుకో, అప్పుడు స్ఫటిక రాళ్ళ మధ్యన నుండి వచ్చిన నీరు ఇదీ ఒకటే అవవు. వాస్తవానికి రెండూ ఒకటే. అయితే అదే కలశంలో నున్న నీటిలో ఏదేదో కలిపి వేసావు. ప్రేమ కూడా మూలములో అదే రీతిలో స్వచ్ఛమైనదే, స్ఫటిక జలము వంటిదే! మానవుని చేతనయందు మాత్రము కొంత మేరకు బురద కలపడమైంది. ఆ మేరకు ఆ జలము బురదమయమైంది.

CWM 6:102- 03

ప్రేమను తెలుసుకోవాలంటే తొలుత దైవాన్ని ప్రేమించాలి

మరొకర్ని అందుకు ప్రేమించాలా? అది అసాధ్యమని అప్పుడే అన్నాను. ప్రేమంటే ఏమో అర్థము చేసుకోవాలంటే, దైవాన్ని తప్పక ప్రేమించవలసినదే నని, ఆ విధంగా ఒక అవకాశం లభిస్తుందని. ఒకర్ని ప్రేమిస్తున్నాననే భావన ప్రేమలో పడ్డట్టే అనే తలంపు పొటమరిస్తుంది. క్రమేణా దైవాన్ని ప్రేమించటం ద్వారా, ఒక ప్రయత్నం ద్వారా ఆ నాటి కానాటికి, దైవము మాదిరి తను కూడా ఎదుగుతాడు. తదుపరి దివ్యప్రేమతో సరిపోల్చుకోగా, అది ఏమిటో అనే అవగాహన కుదురుతుంది, లేకపోతే మాత్రము ఏమీచేయలేడు, ఇక్కడ ఇరువురు వ్యక్తులమధ్య నలుగుతున్న ప్రేమ ఎటువంటిదైనా కావచ్చు. అది అజ్ఞానము, అవగాహన కుదరకపోవుట, బలహీనతల వలన, ఎవరికివారేలే, అను ఒక భయంకర

Sri Aurobindo

వేర్పాటు వాదనల వలన కలిగిన భావన. అది ఎలా ఉంటుందంటే, వ్యక్తికి ఒక వైభవోపేత సన్నిధిని చేరుకోవాలనే కోరిక కలగటంతో మొట్టమొదట చేసిన పని ఏమైందంటే, ఒకటో, రెండో లేక మూడు తెరలను వ్యక్తి మరియు వైభవముల నడుమ దించటంలా ఉంటుంది. దానితో ఒక అస్పష్టమైన చిత్రం ఏర్పడటం మాత్రమే జరుగుతుంది. అసలు చూడవలసినదేదో కనిపించలేదు. మొదలు చెయ్యవలసిందంతా ఆ తెరలనన్నింటినీ తొలగించాలి. తను ముందుకు వెళ్ళి ఆ వైభవమూర్తి సన్నిధిలో తన్ను తాను నిలుపుకోవాలి. ఆ వైభవం ఏమిటో అప్పుడు తెలుస్తుంది. అంతేగాని నీకు ఆ వస్తువుకు మధ్య తెరమీద తెరను తొడుగుటవలన, అదేమిటో నీవు చూడలేవు. "ఓహ్, అక్కడ ఏదో ఉన్నట్లు అని అనిపిస్తోంది" అని ఒక అస్పష్టమైన భావన కలుగుతుంది తప్ప సామాన్యంగా గొప్ప దనాన్ని గాని, ఘనతను గాని, గుర్తించినవారు తక్కువమందే ఉంటారు. వారు ఎటుపడితే అటు ఒక ప్రేరణకు స్పందిస్తూ చెదిరిపోతారు. వారు ఏదో కొంతగా మాత్రము సంస్కరింపబడిన జంతువుల వంటివారు.వాళ్ళ గురించి ఇక్కడ ప్రస్తావించనక్కరలేదు. అది అంత ప్రధాన విషయం కాదు. వాళ్లకి ఇష్టమైన విషయాలను వారినే చేసుకోమని వదిలివేద్దాము. మనల్ని వారు ప్రభావితం చెయ్యరు. ఈ విషయాన్ని నేను వారి గురించి వ్రాయలేదు.

CWM 5:101- 02

దైవప్రేమ తరువాత అంతటి పారవశ్యతను కలుగ జేసేది మానవులలోనున్న దైవప్రేమ; అక్కడ కూడా వ్యక్తికి బహుళత్వము వలన ఆనందము కలుగును.

శ్రీమాత

ప్రేమించుట ఆనందంగా ఉండటానికే!

అందువలన, ప్రేమ ఏ రూపంలో కలిగినా, దాన్ని దాని యొక్క బాహ్యరూపము ద్వారా ప్రయత్నపూర్వకంగానే లోనికి చొచ్చుకొని పోవాలి. అలా తన అస్థిత్వా నికి కారణభూతమైన దివ్యసూత్రమును దర్శించాలి. స్వాభావికంగానే అది వ్యూహాలతోను కష్టాలతోను చుట్టుకొని ఉంటుంది. అయినా, అది ప్రభావ పూర్వక మైనది, అంచేత అసలు ప్రేమించటాన్నే మానివేయమనుటకు బదులుగా, ఎందు

కనగా ప్రేమించటమనే క్రియను అపమార్గంలో నిర్వహిస్తారు కనుక ఋజు మార్గంలో ప్రేమిస్తావని కోరుకో.

అందుచేత, మాటకీ, మానవులమధ్య నడిచేప్రేమస్వరూపాన్ని కనుక గమనించి చూస్తే, అంటే తల్లితండ్రులు పిల్లల పట్ల చూపే ప్రేమ, పిల్లలు తల్లి తండ్రులపట్ల చూపే ప్రేమ, అప్పచెల్లెళ్ళు అన్నతమ్ముల మధ్య ప్రేమ, ప్రేమి కులు మిత్రులుమధ్య ప్రేమను విచారించి చూస్తే, అజ్ఞానము, స్వార్థము, మాన వుని సహజ లోపముల వలన ప్రేమ మరక పడినట్లు కనుపించును. కనుక అసలు ప్రేమించటమే తప్పని, ఆ క్రియ జోలికి పోకుండా ఉండటం, శ్రీఅరవిందులు చెప్పినట్లు అది కేవలం కష్టము మాత్రమే గాక హృదయాన్ని మార్చివేసి ఎందుకూ పనికిరానిదిగా చేస్తుంది. అంత ఆమోద యోగ్యం కాదు. అంతకన్నా మెరుగుగా ఎలా ప్రేమించాలో నేర్చుకోవడం మంచిది: అంటే భక్తితో ప్రేమించుట, ఆత్మ సమర్పణ చేయుట, ఆత్మత్యాగము వంటివి చేస్తూ, ప్రేమ పోరాటం చేయ వచ్చు, అంటే ప్రేమను ఎదిరించే ఘర్షణ కాదు. వికృతము చేయబడిన ప్రేమ రూపాలను ఖండించటం ఎంతో కాలంగా ప్రేమ మార్గములను గుత్తాధిపత్యముగా అనుసరించటము, బంధములను అడ్డుపెట్టుకొనుట, వశ పరచుకొనుట, ఈర్ష్యను రగుల్కొల్పి వెంటబడుట వంటి పద్ధతులను తప్పించాలి. వశపరచుకోవాలని కోరుట, అధికారం చెలాయించుట, ఇష్టాయిష్టాలను రుద్దుట, చాపల్యమును, కామనలను చూపుట, ఎదుటివారి నుండి ఏదో రాబట్టాలనుకొనుట, స్వీకరించు టను, ప్రేరేపించుటను, బదులివ్వకపోవుట, ఎదుటివారిస్పందనలను పట్టించుకోక పోవుట, తనకు కలిగిన ప్రేమాభిమానములతో తృప్తిచెందుట, తన కార్యములపట్ల మాత్రము మక్కువచూపుట, తన కోర్కెలు ముందు తీరాలనుకొనుట కూడదు. తను పంచుకున్న ప్రేమాభిమానములను పంచియిచ్చుట, ప్రతిస్పందనలను ఆశించకపోవుట, ఏమైనా, ప్రేమించుటలో ఆనందమును గ్రహించాలి;

ఆ విధంగా మీరు ఎరుకతో ఆచరించగలిగితే, మీరు ఒక పెద్ద ముందడుగు వేసినట్లే. ఈ విదమైన వైఖరితో ముందడుగు వేస్తే, అబివృద్ధి సాధించినట్లే. ఒక నాటికి మీ అవగాహన పెరిగి, ప్రేమ అన్నది వ్యక్తిగతమైనది కాదని, విశ్వజనీనమైన భావన అని, అది మీ ద్వారా ఆవిష్కరింపబడుతుందని, అతి సున్నితమైనదని,

చివరకు ఒక మాటలో చెబితే, అది ఒక దివ్యమైన పవిత్రాంశమని అర్థమవుతుంది.
CWM 8:301- 02

స్వార్థమును విడుచుటయే ప్రథమ కర్తవ్యము

స్వార్థమును విడిచిపెట్టుటయే ప్రథమ కర్తవ్యము. ప్రతి వారికి ఇది వర్తించును. యోగసాధన చేయువారికే ఇది నియమము, అని అనుకోరాదు. నిత్యజీవితములో కూడా ఈ షరతు అనివార్యము: ప్రేమించుట ఎట్లు అను విషయము తెలుసుకోవాలంటే, ముందుగా తన్ను తాను స్వార్థ బుద్ధితో ప్రేమించు కొనరాదు. ప్రతిఫలముగా, ప్రేమించబడు వారినుండి, అపేక్షించరాదు. తన్ను తాను అర్పించుకోవాలి. నిన్ను నీవు అధిగమించాలనుకుంటే ఈ క్రమశిక్షణను అలవరచుకోవాలి. అటుపైన ఒడుదుడుకులతో కలసి ఉన్నా జీవితము సాగిపోతుంది. ఇది ఒక ప్రాథమిక సూత్రము.

ఇక యోగజీవితం కావాలనుకుంటే మరికొన్ని విషయాలను దానికి జోడించాలి; నేను మొదట చెప్పినట్లుగా; పరిమితమైన ఈ మానవ ప్రేమ గుండా దూసుకుపోయి దాని వెనుక వున్న దివ్యప్రేమయొక్క సూత్రమును దర్శించాలి. అలా గనక జీవన సరళి సాగితే ఫలితము తప్పక కనిపించును. ఇది హృదయాన్ని నిర్జీవము చేసేకంటే అన్ని విధాలా మేలైన ఆలోచన. ఇది కొంత కష్టసాధ్యమే అయినా అన్ని విధాలా ఉత్తమమైనది. అహంకారము, స్వార్థములతో ఇతరులను బాధించేకన్నా, వాళ్ళమట్టుకు వారిని ప్రశాంతతతో విడిచి పెట్టుట మంచిది. మరొకరి మీద మన తత్త్వాన్ని రుద్దుట కన్న, మీకుగా మీరు పరిణామము చెందుటకు ప్రయత్నించాలి. ఇటువంటి ప్రయత్నం సామాన్య జీవితం గడిపే వారికి కూడా ఒక ఉన్నత సమరస జీవితమునకు చక్కని బాట.

CWM 8: 301- 02

ఎటువంటి ప్రతిఫలాపేక్ష లేని ఆత్మ సమర్పణ, పరిపూర్ణ విధేయత, సమర్పణలే దైవముపట్ల చూపే నిజమైన ప్రేమ. ఎటువంటి హక్కును గాని ఒక షరతును విధించుట గాని, బేరసారములను గాని, అహింసను గాని, అసూయనుగాని, అహంకారమునుగాని, కోపమునుగాని అది సమర్థించదు. ఈ విశ్లేషణము

లేవియును ప్రేమయొక్క కూర్పునందు చేర్చబడలేదు.

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. దామెర వెంకటేశ్వరరావు

నిస్వార్థతే తొలిమెట్టు

మొదటి మెట్టు స్వార్థ రహితంగా ఉండటం. కేవలం యోగ మార్గంలో ఉన్నవారికే కాక సాధరణ జీవితం గడిపే అందరికీ అది సమానంగా వర్తిస్తుంది. ఎలా ప్రేమించాలో తెలుసుకోవాలంటే ముందుగా స్వార్థంతో తమను తాము ప్రేమించటం మానుకోవాలి. ప్రతిఫలంగా ఏమీ ఆశించకుండా ప్రేమ అనే తత్వానికి తమను తాము సమర్పించుకోవాలి. వ్యక్తి తనను తాను అధిగమించటానికి, కేవలం నీతి బాహ్యం కాని జీవితం గడపటానికి ఈ సాధన ప్రాధమికం.

యోగానికి సంబంధించి దీనికి మరికొంత జత చేయవలసి ఉంటుంది. నేను ప్రారంభంలో చెప్పినట్లుగా పరిమితమైన, మానవీయమైన ప్రేమను ఛేదించగల సంకల్పాన్ని కలిగి దాని వెనుక ఉన్న దైవప్రేమ సూత్రాన్ని కనుగొనాలి. అప్పుడు కచ్చితంగా ఫలితాన్ని పొందవచ్చు. ఇది హృదయాన్ని రాగ రహితంగా చేసుకోవటం కన్నా మెరుగైన పద్ధతి. కొంత కష్టతరమైనా యిదే అన్ని విధాలా ఉత్తమమైన మార్గం. అహంకారంతో ఎదుటివారిని బాధించే బదులు, వారిని ప్రశాంతంగా వారి కార్యాచరణకు వదిలి, తమ సంకల్పాన్ని అభిప్రాయాలను ఎదుటివారిపై రుద్దకుండా, తమను తాము పరివర్తన చెందించుకోవటానికి ప్రయత్నించాలి. ఇది సాధారణ జీవితంలో కూడా ఉన్నవారికి మరింత సామరస్యంగా జీవించటానికి ఒక సోపానమవుతుంది.

CWM 8:302

భగవంతుని పట్ల నిజమైన ప్రేమ, ఏ షరతులూ, కోరికలూ పరిపూర్ణమయిన నివేదన, సమర్పణతో కూడిన ఆత్మార్పణ. అది ఏమీ కోరదు, ఏ నిబంధనలూ విధించదు. ఏ విధమైన బేరసారాలు చెయ్యదు, హింస, అసూయ, గర్వం, క్రోధాలను రానివ్వదు. ఎందుకంటే దాని సంకలనంలో యివి లేవు.

CWM 8:302

ఈ భావనలు... వీటిని ఏమనాలి? వాటికొకవిధమైన ప్రకంపన ఉంటుంది. వాటి అంతర్భాగపు కేంద్రంలోను పై పొరలలోను అత్యావశ్యకమయిన దేదో ఉంటుంది. వాటిలో అత్యంత ప్రధానమైన ప్రకంపన ఒకటే ఉంటుంది. అది తనను తాను వ్యక్తపరచుకోవటానికి పరివ్యాపించినప్పుడు అపార్థం చేసుకోబడుతుంది. బాహ్యంగా చాలా సందర్భాలలో ఈ ప్రకంపన అంతరంగికమైన స్పందనకు పూర్తి భిన్నంగా ఉండటం ప్రేమ విషయంలో విదితమే. ఎందుకంటే అది తన లోకి తాను వెనుకకు మరలి, ముడుచుకొనిపోయి సొంతం చేసుకోవాలనే అహం కారిక చలనంతో తనవైపు లాక్కోవాలని చూస్తుంది. మీరు ప్రేమించబడాలను కుంటారు, 'నేనా వ్యక్తిని ప్రేమించాను' అంటారు. కానీ అదే సమయంలో మీరు కోరుకొనేది మరొకటి ఉంటుంది. "నేను ప్రేమించబడాలి" అనే భావనగా అది రూపొందుతుంది. అందువలన ఈ వక్రీకరణ, ద్వేషం వక్రీకరించబడినంత చేటుగా, ఏ విధంగానంటే మీరు ప్రేమించే దానిచే బంధింపబడకుండా ఉండటా నికి దానిని నశింప చేయాలనుకొనటంలా వుంటుంది. ఎందుకనగా మీరు ప్రేమిం చిన దాని నుండి మీరు ఆశించినది పొందలేక పోయినప్పుడు దానిని నాశనం చేసి దాని నుండి విముక్తులు కావాలను కుంటారు. వేరొక సందర్భంలో మీరు లోలోపల కోపాగ్నిలో రగిలి నలిగి పోతారు. ఎందుకంటే మీరు ప్రేమించిన దానిని పొందలేక పోయారు, మీరు దేనిని ప్రేమించారో దానిని హరించుకోలేక పోయారు. నిజానికి (శ్రీమాత నవ్వుతారు) అంతర్ సత్యం యొక్క దృష్టిలో ఇందులో ఏమంత వ్యత్యాసం లేదు. ప్రధానమయిన ప్రకంపన స్వచ్ఛంగా ఉన్న పుడు, తన తొలి స్వచ్ఛతతో వ్యక్తీకరించునపుడు మాత్రమే అది పూరేకులు విచ్చుకోవటం లాంటిది — దానిని ఏమనాలి — అది ఒక కాంతి ప్రసరణ, అద్భు తంగా వ్యాపించే ప్రకంపన, అది వికసించటం, ఒక తేజోమయమయిన వికాసం అప్పుడది సత్యమై నిలుస్తుంది. భౌతికంగా అది ఆత్మ సమర్పణగా, తనను తాను మరచి పోవటంగా, ఆత్మ ఉదారతగా అనువదించ బడుతుంది. అదే నిజ మైన స్పందన. కానీ సాధారణంగా ప్రేమ అని పిలువబడేది నిజమైన ప్రేమ యొక్క ప్రధానమయిన ప్రకంపనలనుండి ఎంతో దూరంగా తొలగించబడు

తుంది. ద్వేషంలాగ - ఒకవ్యక్తి వెనక్కు తగ్గి, ముడుచుకుపోయి ఘనీభవిస్తాడు, మరొకడు దెబ్బతీస్తాడు. వ్యత్యాసం ఆవిధంగా నుంటుంది.

CWM 10: 214- 215

దివ్యప్రేమ ఎల్లప్పుడూ ఉంటుంది.

దివ్యప్రేమ తన గాఢత అంతటితో ఎల్లవేళలా పరిఢవిల్లుతుంది. అదొక అనంతమయిన శక్తి, కానీ తొంభైశాతం వ్యక్తులు ఏ మాత్రమూ దానిని అనుభూతి చెందలేరు. కేవలం వారు ఏమిటి అనే దానికి అనుగుణంగానే వారి అనుభూతి ఉంటుంది. వారి స్వీకరణ సామర్థ్యాన్ని అనుసరించి, దివ్యప్రేమలో ప్రతిస్పందిస్తున్న పరిసరాల్లో వారు స్నానమాడుతున్నారని ఊహించుకుందాం. మీకు దాని స్పృహ ఏ మాత్రం ఉండదు. కొన్ని సార్లు కొన్ని చాలా అరుదైన సందర్భాలలో అకస్మాత్తుగా కొన్ని క్షణాలపాటు మీకు ఏదో అనుభూతి కలుగుతుంది.

అపుడు మీరనుకుంటారు. ఓహ్, భగవత్ప్రేమ నా వద్దకు వచ్చింది అని. ఎంత హాస్యాస్పదంగా ఉంది కదూ! అది కేవలం ఏదో ఒక కారణం వలన మీరు ఎంతో కొంత తెరచుకోవటం చేత దానిని అనుభూతి చెంద గలిగారు. కానీ ఆ దివ్యప్రేమ, దివ్యచైతన్యం మాదిరిగా ఎప్పుడూ అక్కడ నిలిచే ఉంది. అది ఒకటే. సర్వకాల సర్వావస్థలలో ప్రగాఢంగా ఉంటుంది. అయితే ఎవరికీ కనీసం దాని స్పృహ కూడా ఉండదు. లేదా ఆగుతూ ఆగుతూ కలుగుతుంది, లేదా హఠాత్తుగా ఎప్పుడైనా ఒకమంచి స్థితిలో ఉన్నప్పుడు ఒక వ్యక్తి ఎంతో కొంత అనుభూతిని పొంది "ఓహ్! దివ్యచైతన్యమూ, ప్రేమ నావైపు, నా వద్దకు వచ్చాయి!" అనుకుంటాడు. నిజానికి అసలు అలా ఉండదు. వ్యక్తిలో చిన్నగా ఏదో తెరుచుకుంటుంది. ఎంత చిన్నగా అంటే ఒక గుండుసూది మొన అంత. సహజంగా శక్తి దానిగుండా లోపలికి ప్రవహిస్తుంది. ఎందుకంటే అది ఒక చైతన్యవంతమయిన వాతావరణం. స్వీకరించబడగల సాధ్యత కలగగానే స్వీకరించబడుతుంది. అన్ని దైవ ఘటనలూ యిలాగే జరుగుతాయి. అవి అక్కడే ఉంటాయి కానీ ఎవరూ స్వీకరించరు. ఎందుకంటే దేనితోనో మూయబడి, నిరోధించబడి వారు చాలావరకు ఇతర కార్యాలలో మునిగి ఉండటంవలన, ఎక్కువ సమయం తమ స్వవిషయాలలోనే మునిగి ఉండడం వలన మరి దేనికీ అక్కడ

చోటు ఉండదు. వ్యక్తి యితర కార్యకలాపాలతో (నవ్వుతారు) తలమునకలై ఉంటాడు. ఎంతగా యితర విషయాలతో నిండి ఉంటాడంటే అక్కడ భగవంతునికి స్థానం లేనంతగా, కానీ ఆయన అక్కడ ఉంటారు.

CWM 6: 135-36

జీవితంలో ఎదురు దెబ్బలు - దివ్యప్రేమ

దివ్యమైన పరిపూర్ణతకై ఆకాంక్షించే వారందరికీ తెలుసు. భగవంతుడు తన అనంతమయిన ప్రేమ, కృపతో మనపై వేసే దెబ్బలు మనలను వేగంగా, కచ్చితంగా ప్రగతి మార్గంలో నడిపించేందుకే అని. ఈ దెబ్బలెంత బలంగా ఉంటే వారు దివ్యప్రేమ యొక్క మహిమను అంతగా అనుభూతి చెందుతారు.

సాధారణ మానవులు, అందరూ విరుద్ధంగా, భగవంతుణ్ణి సాఫీ అయిన, ఉల్లా సమయిన, , విజయవంతమయిన జీవితం కావాలని కోరుకుంటారు. ప్రతి వ్యక్తి గతమయిన సంతృప్తిలో వారు దైవ కృపయొక్క సంకేతాన్ని దర్శిస్తారు. కానీ అందుకు వ్యతిరేకంగా జీవితంలో దురదృష్టమో, దుఃఖమో, ఎదురైనప్పుడు నీకు నాపై ప్రేమలేదు, అని భగవంతుడికి ఫిర్యాదు చేస్తారు.

ఈ విధమైన అజ్ఞాన, అనాగరిక వైఖరికి భిన్నంగా శ్రీఅరవిందులు ప్రియతమ దైవంతో "కొట్టు, మరింత గట్టిగా కొట్టు నీ ప్రేమయొక్క గాఢతను నన్ను అను భూతి చెందనీ" అంటారు.

మనం ఆశించినది, కోరుకొన్నది, మనం అనుకున్నదానికి భిన్నంగా సంభవిం చినపుడు, మన కోరికకు వ్యతిరేకంగా సంభవించినప్పుడు మనం అజ్ఞానంతో వాటిని దురదృష్టం అనుకొని రోదిస్తాం. కానీ కొంత తెలివిగా ఉండి, ఈ సంఘట నల లోతైన పరిణామాలను పరిశీలించినట్లయితే, యివన్నీ మనలను త్వరితంగా భగవంతునివైపు నడిపిస్తున్నాయని తెలుసుకుంటాం. సులభమూ, సుఖవంతమ యిన పరిస్థితులు మనం మార్గంలో కాలయాపన చేసేటట్లు దారిలో ఎదురయ్యే ఆనందానుభూతిని కలిగించే పూలను సేకరించటానికి ఆగి, మన బలహీనత వల ననో, నిజాయితీ లోపించటం వలననో గట్టిగా తిరస్కరించ లేక పోతాం. అలా కాకుండా ఉంటే మన ప్రయాణం ఆలస్యం కాదు. విజయాలను ఎదుర్కోటానికి, అది తెచ్చే చిన్న చిన్న ఆనందాలకు తావివ్వకుండా ఉండటానికి ఒక వ్యక్తి

చాలా దృఢంగా ఉండాలి. అలా చేయగలిగిన వారు, చాలా శక్తివంతులయిన వారు, విజయం కోసం పరుగు తీయరు, కావాలని కోరుకోరు, వచ్చినప్పుడు ఉదాసీనంగా అంగీకరిస్తారు. ఎందుకంటే వారికి దురదృష్టాలు, దుఃఖాలు దెబ్బల విలువ తెలుసు. వాటి విలువను వారు అభినందిస్తారు. చివరగా మనం గమ్యానికి దగ్గరగా ఉన్నామనటానికి సంకేతం, ఋజువు, సరియైన వైఖరి పరిపూర్ణమయిన సమత. అవి మనలను విజయాన్నైనా, ఓటమినైనా, అదృష్టాన్నైనా, దురదృష్టాన్నైనా, ఆనందాన్నైనా, దుఃఖాన్నైనా మనలను అదే ప్రశాంతమయిన ఆనందంతో స్వీకరింపజేస్తాయి. ఎందుకనగా యివన్నీ ప్రభువు తన అనంతమయిన కరుణతో మనపై వర్షించిన అమూల్యమయిన అద్భుతమైన కానుకలు గనుక.

CWM10: 57-59 *అనువాదం: డా. సరోజాప్రసాద్*

దివ్యప్రేమ రూపాంతరీకరణ సర్వోత్తమ శక్తి

నీవు చేయవలసింది దైవకృపకు నిన్ను నీవు అర్పించి వేసుకోవడం. ఎందుకనంటే ప్రప్రథమంగా జరిగిన అంతర్వలనం (తనలోనికి తాను ముడుచుకుపోవడం) సుప్రతిష్ఠితమైన తర్వాత, దివ్యకృప, దివ్యప్రేమ, రూపంలో దిగివచ్చి జగతునుద్ధరించడానికి దైవం అంగీకరించింది. దైవప్రేమకు రూపాంతరీకరణ శక్తి వుంది. రూపాంతరీకరణ కోసం తనను తాను ప్రపంచాని కర్పించి వేసుకొని యెల్లెడలా అభివ్యక్తమైంది గనుక దాని కాశక్తి సంప్రాప్తించింది. ప్రపంచాన్ని తిరిగి తన పరమసత్యంలోనికి తీసుకురావడానికి అది మనిషిలో మాత్రమే గాక అత్యంత అజ్ఞానాంధకారమయమైన విశ్వపదార్థపు సమస్త అణువులలోనూ తనను తాను చొనుపుకుంది. భారతీయ పవిత్ర గ్రంథాలలో యీ అవతరణనే మహా బలిదానంగా అభివర్ణించారు. కాని అవి మానవ దృక్పథానికే మహా బలిదానం. అటువంటి మహాకార్య మేదైనా చేయవలసివచ్చినప్పుడు మానవ మనస్సు దాని నొక బ్రహ్మాండమైన బలిదానంగా భావిస్తుంది. కాని నిజంగా దైవం ఆ బలిదానం వల్ల క్షీణించదు, యెటువంటి బలిదానాలు యెన్ని జరిగినా దాని అనంత సారతత్త్వం యెప్పుడూ అనంతతను కోల్పోయి, అల్పమైనదిగా అవ్వదు.నీవు దివ్యప్రేమకై తెరచుకొన్న క్షణంలోనే దానినుండి రూపాంతరీకరణ శక్తిని కూడా పొందుతావు. కాని దానిని యింత, అంత అని పరిణామరీత్యా కొలిచి చెప్పలేవు. దానితో

అసలు సంపర్కం కలగడమే ప్రధానం. అసలు విషయమేమిటంటే దానితో సంపర్కంలోనికి రావడం. నీ మొత్తం అస్తిత్వాన్నంతా తక్షణమే దానితో నింపి వేసుకోవడానికి ఆ యదార్థమైన సంపర్కం కలిగితే చాలని తెలుసుకుంటావు.

CWM 3: 171-72

అంతరాత్మకు భర్తగా ప్రపంచాన్ని, దివ్యప్రియునిగా శ్రీకృష్ణుని చేసి, యిచటి జీవన విధానాన్ని భగవంతుడు ఏర్పాటు చేసాడు. మనం ప్రపంచానికి చేయవలసిన సేవను బాకీ పడి వున్నాము. ఒక ధర్మంతో వత్తిడి కలిగించే అభిప్రాయంతో, బాధ, ఆనందాల ఒక సర్వ సామాన్య అనుభవంతో బందీయై పోయి వున్నాం. కాని మన హృదయారాధన, మనస్వేచ్ఛ, రహస్య ఆనందాలు మాత్రం మన దివ్యప్రియునితోనే.

CWM 14: 340 శ్రీమాత

రూపాంతరీకరణ అత్యంత బలీయమైన శక్తి దివ్యప్రేమ

ఈ రూపాంతరీకరణను సాధించగల, లేక తీసుకురాగల దివ్యక్రియాశక్తి లేక దివ్యశక్తి స్వభావాన్ని తెలుసుకోవాలన్నా లేక అర్థం చేసుకోవాలన్నా - ముఖ్యంగా కీడు, కొంతవరకు అందవిహీనతలు వున్న సందర్భంలో — ఆ ప్రేమ శక్తులన్నింటి కంటె స్పష్టంగా అత్యంత బలీయమైన, సమగ్రమైన శక్తి అని తెలుసుకొంటావు. అన్ని సందర్భాలలోనూ ఇది వర్తిస్తుందనే అర్థంలో, సమగ్రమనే పదాన్ని తీసుకోవాలి. సమస్త దుస్సంకల్పాన్ని నిర్వీర్యం చేసేది, శత్రుశక్తులను శాసించేది అనిపించే పరిశుద్ధతాశక్తి కంటె అధికతర శక్తివంతమైనది దివ్యప్రేమ. కాని (పరిశుద్ధతాశక్తి) రూపాంతరణను సాధించగల ప్రత్యక్ష శక్తి గాదు. తరువాత రూపాంతరీకణ జరిగేందుకు అనువుగా పరిశుద్ధతాశక్తి మొదట నిర్వీర్యంచేసి, వేస్తుంది. మరింత ఉత్కృష్టమైన రూపాన్ని సృజించటాని కది అదివరకున్న రూపాన్ని, రూపు మాపుతుంది. కానీ రూపాంతరీకరించటానికి ప్రేమ ధ్వంసం చేయదు. సరాసరిగా రూపాంతరీకరించగల శక్తి ప్రేమకు వుంది. ఒక అగ్నిలా, ప్రేమ, కఠినమైన దానిని సమనీయంగా, మృదువుగా మార్చగలదు. ఆ మృదువైన దానిని ఒక విధమైన, పవిత్రీకరించబడిన ఆవిరిగా ఉన్నతీకరించగలదు కూడా. అది ధ్వంసం చేయదు, రూపాంతరీకరిస్తుంది. సారతః మూలంలో ప్రేమ ఒక

జ్వాల లాంటిది. సమస్త నిరోధాలను అధిగమించగల ఒక ధవళాగ్ని జ్వాల. దీని అనుభవం నీకూ కలుగుతుంది. నీ అస్తిత్వంలో ఏ ఇబ్బంది ఉన్నా, సంచిత దోష భారం, అజ్ఞాన భారం, అసమర్థత, దుస్సంకల్పాల భారం యేదున్నప్పటికీ యీ పరిశుద్ధ, సారభూత, సర్వోత్తమప్రేమ, దానినంతా తన అగ్నిలో క్షణంలో కరి గించి వేస్తుంది. ఒకే ఒక్క క్షణంలో గతాన్నంతా నామరూపాలు లేకుండా చేస్తుంది. దాని సారాంశాన్ని స్పర్శించిన ఒకే ఒక్క క్షణంలో భారమంతా మటు మాయమై పోతుంది.

CWM 10:72-73 శ్రీమాత

అహం వున్నంతకాలం ప్రేమించలేడు. దివ్యప్రేమ మాత్రమే ప్రేమిస్తుంది, దివ్యప్రేమ మాత్రమే అహాన్ని జయిస్తుంది.

CWM 14:121 శ్రీమాత

జీవనం కంటే మహత్తరమైన, మరణం కంటే బలీయమైన, అందం అంతరించినా, ఆకర్షణ అంతమైనా జీవించి వుండగల, ప్రేమించబడే వస్తువు వల్ల కలిగే అత్యంత బాధను, ఛీత్కార్యాన్ని కూడా పట్టించుకొనకుండా, వ్యవహరించగల, తనకంటే యెంతో యెంతో క్రింది స్థాయిలో వున్నదానిపై ఒక గొప్ప ఉన్నత మేధస్సు నుండి తరచుగా గ్రుమ్మరిల్లే ఆ ప్రేమ యెచటినుండి వస్తుంది? ఏ ప్రేమ కన్నా యేదీ అధికమైనది కాదో ఆ స్త్రీ ప్రేమంటే యేమిటి? నిర్లక్ష్యానికి గురైనా ఛీత్కార, కర్కశత్వాలకు లోనైనా నిలిచి వుండగల, చితాగ్ని కీలలకన్నా పైపైకి యెగసి పోగల, నీతో పాటు స్వర్గానికి రాగల, నిన్ను నరకం నుండి బయటకు తీసుకురాగల ఆ స్త్రీ ప్రేమ సంగతేమిటి? ఈ ప్రేమ యిచట లేదనీ, యిక్కడ ఉన్నదంతా ప్రాకృతిక వాంఛ మీద, స్వాతిశయంమీద , స్వప్రయోజనం మీద, లేక స్వార్థపూరిత సుఖానుభూతిమీద ఆధారపడిందేనని, రాముడు, సీత, రురుడు, సావిత్రి, కేవలం కలలు, ఊహలు, అని అనవద్దు. తన దివ్యత్వపు ఎరుక గల మానవ స్వభావం ఆ అభియోగాన్ని ఛీత్కరిస్తూ, త్రిప్పి కొడుతుంది. కవనం ఆశీర్వదిస్తుంది. ఆ తీర్పుకు చరిత్ర తథాస్తు పలుకుతుంది. దివ్యప్రేమ అంటే ఆత్మ, ఆత్మను అస్పష్టంగా గాని, లేక స్పష్టంగా గాని గుర్తించడం, కాబట్టి యేకత్వాన్ని, ఏకత్వపు ఆనందాన్ని, నిజం చేసుకోవటం కోసం తపించడం. మరి మిత్రుని విషయమేమిటి? దైహిక సుఖాన్ని నేను నా మిత్రుని దగ్గర్నుండి

ఆశించననేది ఖాయం, లేక అతను చూడడానికి బాగున్నాడని నేనతనిని కావాలను కోను. అభిరుచులు, అభిలాషలు, ఒకే విధంగా ఉండాలని మిత్రునిగా వుండే వానిలో ఆశించను. బహుశా ఒక శిష్యుడిని ప్రేమించినట్లు అతడు నన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు, మెచ్చుకొంటున్నాడు, అని అతనిని ప్రేమించను. అతడు నాకు ఒక తెలివిగల సహాయకుడు, లేక బోధకుడు మాత్రమే అనే వుద్దేశ్యంతో అతని నుండి తప్పనిసరిగా ఒక ప్రజ్ఞావంతమైన మనస్సును కోరడం లేదు. ఈ భావా లన్ని వుంటాయి, కాని అవి మిత్రత్వానికి కేంద్రం కావు. ఇందుకు స్త్రీ ఒక కారణం చెప్తుంది, అది వన్నె తగ్గని సుభాషితం. అతను నా మరో ఆత్మ. ఇదిగో ఇదే ప్రేమకు అసలు కారణం, మూలం.

CWM 17:139-140 — *శ్రీఅరవిందులు*

సూత్రాలు

నీకు సంతోషం కలిగించేది నీపై మరొకరు చూపే ప్రేమకాదు. నీవు ఇతరులపై చూపే ప్రేమే నీకు సంతోషం కలిగిస్తుంది. ఎందుకనంటే, శాశ్వతంగా, ఏమరు పాటు లేకుండా నిన్ను ప్రేమించే దైవంనుండి నీవితరులపై చూపే ప్రేమను స్వీకరిస్తుంటావు.

*

అతడు స్వీకరించే ప్రేమగాక, అతడిచ్చే ప్రేమే అతడిని ధన్యుడిని చేసి, ప్రకాశ మయం చేసే యథార్థ ప్రేమ. పరమోత్కృష్ట దివ్యప్రేమ, యే విధమైన ప్రత్యేక లక్షణమూ లేని ప్రేమ. ప్రేమ ప్రేమించడం యెందుకని చేస్తుందంటే, ప్రేమిం చడం తప్ప మరేం చేయలేదు గనుక.

*

ఉన్నది ఒకే ఒక్క ప్రేమ అది దైవ ప్రేమ. ఆ దైవ ప్రేమ లేకుండా సృష్టి లేదు. దైవప్రేమ వల్లనే సమస్తం మనుగడ సాగిస్తోంది. లేనేలేని మన స్వకీయ ప్రేమను కనుగొన ప్రయత్నిస్తే, ప్రేమను యేకైక దైవప్రేమను, సమస్త సృష్టిలో చొచ్చు కొనిపోయి వున్న దైవప్రేమను, మనం అనుభూతి చెందలేం.

*

ఒకడు తాను ప్రేమిస్తున్న దానిలాగా తయారౌతాడని చెప్పారు. కాని దైవం విష

యంలో, భగవంతుని వలె ఉండే స్థాయికి యెదిగినప్పుడు మాత్రమే ఒకరు అతనితో సదా వుండగలుగుతాడు అనేది కూడా యదార్థమే.

*

ఓ ప్రభూ! నీ ప్రియునికి, ప్రపంచ దూషణలు తీయని తేనియలు, మూకలు అతనిపై విసరేరాళ్ళు అతని దేహంపై కురిసే వేసవి జల్లులు, ఎందుకనంటే దూషించేది, రాళ్ళు రువ్వేదీ నీవు కాదా, అతనికి తగిలే, గాయపరచే రాళ్ళలో వున్నది నీవుగాదా?

*

ఎందుకూ కొరగాని క్రిమినీ, అత్యంత నీచుడైన నేరస్థుడినీ నీవు ప్రేమించలేకపోతే, సర్వాత్మనా నీవు భగవంతుడినే సర్వస్వమని భావించానని నీవెలా నమ్మ గలవు?

ప్రపంచాన్ని మినహాయించి భగవంతుడిని ప్రేమించడమంటే, ఆతని యెడల ఆరాధన తీవ్రమైనదేగాని అది అపరిపూర్ణ ఆరాధన.

*

భగవంతుడు దేన్ని నా కందకుండా చేసినా, దాన్నతడు తన ప్రేమ, విజ్ఞతలతోనే అలా చేసాడనేది నేను గమనించాను. నేనప్పుడే దానిని గ్రహించివున్నట్లైతే యెంతో మంచిదనిపించిన దాన్ని గూడా యెంతో విషతుల్యంగా చేసి వుండే వాడిని. అయినప్పటికీ, మనం పట్టుబట్టినప్పుడు, ఆయన మనకు త్రాగటానికి విషాన్నిస్తాడు. జ్ఞానంతో దాన్ని తన అమృతంగా మార్చి రుచిచూచి త్రాగడం నేర్చుకోవాలని.

*

బోధకుడైన భగవంతునికి శిష్యరికం, తండ్రైన భగవంతునికి పుత్రత్వం, తల్లియైన భగవంతుని కోమలత్వం, దివ్యస్నేహితుని కరచాలనం, మన దివ్యస్నేహితునితో దివ్యక్రీడా సహచరునితో కేరింతలు, ఆటలు, దివ్యగురువైన భగవంతునికి ఆనంద పూర్వకసేవ,మన దివ్య ప్రియుని ప్రహర్ష పూర్వక ప్రేమ, అనేవి దేహంలోని సప్త జీవనానంద స్థితులు. వీటన్నింటిని ఒకే ఒక్క సర్వోత్కృష్ట, ఇంద్రధనస్సు వర్ణాలు గల బాంధవ్యంగా యేకం చేయలేమా? చేస్తే నీ కప్పుడు యే స్వర్గంతోనూ అవసరముండదు. అద్వైతుని విమోచనా స్థితిని కూడా దాటి పోతావు.

*

నా ప్రియుడు, పాపం అనే నా దుస్తులను లాగి పారేసాడు. అతడలా చేయడాన్ని ఆనందంగా అంగీకరించాను. తరువాత అతడు పుణ్యం అనే దుస్తులనూ తీసి పారేసాడు, కాని నేను సిగ్గుపడ్డాను, భయపడ్డాను, అతడిని అడ్డుకున్నాను. అతడు బలవంతాన ఆ దుస్తులు లాగు కొనేంతవరకు, నా అంతరాత్మ నా నుండి యెలా దాగివుందో నేను చూడలేక పోయాను.

*

నా పొరుగు వానిని నేను ప్రేమించేది అతడు మంచి పొరుగు అనికాదు. ఎందుక నంటే, పొరుగులో, దూరంలో యేముంది? అతడు నా సోదరుడని మతాలు చెప్పినందువల్లా కాదు. ఎందుకంటే ఆ సోదరత్వానికి మూలం యెక్క డుంది? కాని నేను ప్రేమించేది అతడు నేనే అని, పొరుగు దేహం వరకే, హృదయం వాటికతీతంగా దూరం పోతుంది. సోదరత్వం, రక్తానికి లేక దేశానికి లేక మతానికి లేక మానవీయతకు సంబంధించినది, కాని స్వార్థం గగ్గోలు పెట్టి నప్పుడు యీ సోదరభావం యేమౌతుంది? భగవంతునిలో నివసించడం వల్ల అతని సార్వత్రిక యేకతా ప్రతిరూపంగా అయ్యేటట్లు మనస్సు, హృదయం, దేహాలను మళ్ళిం చడం ద్వారా మాత్రమే ఆ ప్రగాఢమైన, అనాసక్తమైన, యెట్టి దుష్ప్రభావాలకు లోనుగాని ప్రేమ సంభవమౌతుంది.

*

అత్యున్నత మహదానంద స్థితిని చేజిక్కించుకొన్న అంతరాత్మకు, జీవితం హాని కరం కాదు, లేక ఒక విషాదకర భ్రాంతీ కాదు, కాకపోగా, ఒక దివ్య ప్రేమికుని, దివ్యక్రీడా సహచరుని గిలిగింతులు గొలిపే ప్రేమగా జీవితమంతా తయారవు తుంది.

*

తనను సేవించువానిలోని రెండు పనులు భగవంతునికి పరిపూర్ణ సంతసాన్ని కలిగిస్తాయి. ఆతని ఆలయ ప్రాంగణాన్ని మౌన ఆరాధనాభావంతో ఊడ్చడం, శుభ్రం చేయడం, మానవతతో తన దివ్య లక్ష్యసాధనకై ప్రపంచ రణరంగంలో పోరాడడం, అవి.

*

మానవులకు యేకించిత్తైనా మంచి చేసినవాడు, ఆతడెంత నికృష్టుడైన పాపి

యైనప్పటికీ, అతనికి భగవంతుడు తన ప్రియుల, సేవకుల మధ్య స్థానమిస్తాడు. అతడు తప్పకుండా శాశ్వతుని మోము దర్శిస్తాడు.

CWM 14

*

నీ బలహీనతలవల్ల మతి చెడిన వాడా! భయమనే ఒక తెరతో భగవంతుని మోమును మరుగు పరచవద్దు. ఒక యాచకునివలె జంకుతో ఆయన దగ్గరకు పోవద్దు. అటు చూడు! ఆయన మోముపై ఒక పాలకునికి ఒక న్యాయాధికారికుండే గాంభీర్యతను గాక, ఒక దివ్య ప్రియుని దరహాసాన్ని దర్శిస్తావు.

*

వికార రూపంలో, చెడులో భగవంతుని సౌందర్యాన్ని, మంచితనాన్ని, సంవేదించి, ప్రేమించటానికి, దాని వికారాన్ని, చెడును చక్క దిద్దడానికి కేవల ప్రేమతో తపించడమనేది నిజమైన సుగుణం, నైతికత అవుతుంది.

CWSA :12 స్వేచ్ఛానువాదం: కె.వి. రావు

*

ప్రేమ అనంతమగు అమరలోకాల, అతులిత వైభవం

అనంత అమరలోకాల అతులిత వైభవం ప్రేమ.
క్షుద్ర శక్తులు దాని నామ రూపాలను కుదిపి
ఆనంద పారవశ్యాల నపహరించి, కించపరచినా,
పూర్ణ పరివర్తన తేగల అధి దైవతం.

*

అచేతనా వస్థలో మార్మిక మొకటి మేల్కొంటుంది,
జీవిత పునరుద్ధారక పరమానందం పుడుతుంది,
ఆత్మ వికసన మందే క్షణం కోసం మనలో
ముకుళిత పద్మంలా ప్రేమ నిరీక్షిస్తుంటుంది,
లేక మైమరచిన నిద్రలో ఆలోచన తరంగాల మధ్య
తన్ను తాను వెతుక్కుంటూ తిరుగాడుతుంది,
దివ్యబాలుడి కేళీ హేలలా తచ్చాడుతుంది.

అనేక హృదయాల్లో, మనసుల్లో, సజీవాకృతుల్లో,
ఓ పలుకు, ఓచూపు, ఓ స్పర్శ, ముఖ వైఖరిలాంటి,
ఓ సుపరిచిత సంజ్ఞ కోసం తారాడుతుంది.
అది అందగానే అన్యాలోచన వినా మేల్కొంటుంది.

*

మసక బారిన భౌతిక మనసామె పరికరం.
నాటి అంతర్ దృష్టిని నేడు మరచినందున
సృష్టి సూచనల సమ్మర్థాల మధ్య దారికోసం
బాహ్యమందలి సంజ్ఞనోదానిని అనుసరిస్తుంది,
పరమ సత్యాలను పుడమి రూపాలలో పరికిస్తుంది,
దివ్య తత్వాభివ్యక్తికై ఆకృతి నాకాంక్షస్తుంది,
ఆకృతికి అక్షయ లక్షణాల నాపాదిస్తుంది,
దేహాన్ని అంతరాత్మ శిల్పాకృతిగా భావిస్తుంది......
దైవానికి దూరమైనా ఆతని సత్యత నర్థిస్తుంది
జీవితమంధకారమయమైనా, ఇంద్రియాలు మోసగించినా,
దిగజార్చుటకు క్షుద్రశక్తులు ఉద్యమించినా,
దైవదర్శనం సిద్ధిస్తుంది, పరమానందం లభ్యమౌతుంది.

*

దైవావిష్కరణను భరించగల జీవి ఎంత అరుదో
ప్రేమామృత పానీయ కలశం అంత అరుదు.
వెయ్యేళ్ళుగా సిద్ధపరచబడుతున్నది అంతరాత్మ
అది దైవాంశ సంభూతమగు సజీవ మూస.

సావిత్రి: 398

*

ప్రేమ — దూరానవున్న విశ్వాతీతుడు అంపిన దేవత

మట్టిలో పుట్టి మింటిలో ముగుస్తుంది,
నాడు పశువాంఛగా నున్న ప్రేమ అంతా
ఆనందమయ హృదయమందొక మధురోన్మాదంలా,
ఉల్లాస భరిత మానస మందొక మహా స్నేహ బంధంగా,
విశాల ఆధ్యాత్మికాకాంక్ష క్షేత్రంగా మారుతుంది.

ఒంటరిదగు అంతరాత్మ ఒంటరియగు దైవానికై తపిస్తుంది
మనిషిని ప్రేమించే హృదయం దైవప్రేమకు పులకిస్తుంది
దేహమాతని గేహం, దివ్యధామం అవుతుంది.

జీవి అపుడు ప్రత్యేకత పంజరం నుండి ముక్తుడవుతాడు,
అన్నీతానే, అంతా నవ దివ్య చైతన్యమనే అనుభూతి చెందుతాడు.

హృదయమందిర ద్వారంనుండి దివ్యప్రేమికుడు తొంగి చూచి
అవనినంతా హృదయంలో పొదువుకుంటాడు.
మహా నిశీధి, మృత్యుదేవతల పని ఇక ముగుస్తుంది.

ఏకత్వం సిద్ధించి, పోరాటం అంతమై, అంతా విదితమై,
దివ్యప్రేమ కౌగిలిలో అంతా కరిగి పోయినప్పుడు
అజ్ఞానం, బాధపైపు మరలే వారెవరు?

సావిత్రి: 632, 33

భువిపై జీవించాలంటే ప్రేమ అంతమవకూడదు.
దివిని భువికి జోడించే తేజోమయ బంధమది,
దూరాన వున్న విశ్వాతీతుడు అంపిన దేవత అది,
సర్వసంపూర్ణుడగు దైవంపై మానవుని హక్కు అది.

సావిత్రి: 633

మహర్షీ! ప్రేమ, ఐక్యతల అనుభూతితో జీవించుటయే జీవితం,
హృదయమందు మెదిలి కనువిప్పు గావించిన పరమార్థం
మాలో అమూల్యమైన మార్పుకు మూల మంత్రం,
ఇదే నేను కోరిన , నాకు తెలిసిన మహాసత్యం.

సావిత్రి: 724

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ఓ నా దైవమా, అందరూ అంటారు. నాకు పిచ్చి అని, ఎందుకనగా నాకు మీలో దోషం కనిపించదు. కానీ నిజంగా నాకు మీ ప్రేమ పిచ్చిగనక పట్టినట్లయితే, నా మానసిక స్వార్థతను తిరిగి పొందాలని కోరను.

CWM10: 337

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి